У пошані до піонерів — лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVIII. Ч. 215. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 19-го ЛИСТОПАДА 1971 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK FRIDAY, NOVEMBER 19, 1971 No. 215. VOL. LXXVIII.

— КОРОТКІ ВІСТКИ —

Четвер, 18 листопада 1971

В АМЕРИЦІ

СЕНАТ ОДНОСТАЙНО ПРОГОЛОСУВАВ ЗА ПРОДОВЖЕННЯМ економічної допомоги для закордону до 1-го грудня 1971 року, хоча цей термін закінчився з цим тижнем. Палата Репрезентантів теж проголосувала, щоб продовжити ту допомогу для закордону, але не визначила ніякого реченця, і тому справу вирішить сенатська палатна конференція.

КОЛИШНІЙ ПРЕЗИДЕНТ ЛИНДОН ДЖОНСОН, перебуваючи переїздом у Ню Йорку, остерігав населення ЗСА від тенденції до ізоляціонізму. Він сказав, що коли б ЗСА пішли в тому напрямі, то країна скоро сама опиниться в ізоляції. Частина консерваторів та ліберали „з різних причин хочуть тепер применшити ролю ЗСА у світі", сказав Л. Джонсон, застерігши, що „ми не зможемо забезпечити своєї безпеки, відвертаючись спиною від світу", зокрема від Азії, Південної Америки та Середнього Сходу.

ДЕМОКРАТИ АКЦЕПТУЮТЬ КАНДИДАТУРУ посадника Ню Йорку Джона Ліндзі на президентські вибори в 1972 році, але без особливого захоплення Вони дуже вихваляли Д. Ліндзі тоді, коли він цього року покинув Республіканську партію й формально перейшов до Демократичної, однак, тепер це захоплення трохи охololо.

ЕКВАДОРСЬКА ВЛАДА ВИМАГАЄ СУМИ понад півмільйона долярів за те, що чотири американські риболовні кораблі виловлювали рибу „в еквадорських водах". Еквадор вважає „своїми" води до 200 миль від берега, чого не визнають ЗСА, вважаючи територіяльними водами лише площу до 12 миль від берега. Віддаль на 12 миль вважають територіяльними водами не лише ЗСА, а й більшість европейських країн та СССР. Власники риболовних кораблів будуть змушені заплатити Еквадорові вимагану суму.

ЗА ОСТАННІ 6 РОКІВ У КАСИРІВ МІСЬКОЇ УПРАВИ НЮ ЙОРКУ зібралось майже 48 000 чеків, по які ніхто не приходить, щоб одержати приналежні гроші. Всі ті чеки призначені для службовців з Управи міста. Крім того, одержані міськими службовцями чеки на загальну суму біля одного мільйона долярів — не потрапили чомусь до банків і ті гроші ніколи й нікому не були виплачені.

АМЕРИКАНСЬКА СТУДЕНТКА - КОМУНІСТКА дістала три роки в'язниці в Тегерані за комуністичну пропаганду та дії, скеровані проти законного уряду Тегерану. 29-літня американка, студентка коледжу Шарон ля Біре із Окленду в Каліфорнії, прибула до Тегерану, щоб там вчинити „комуністичну революцію" . . .

НЮЙОРКСЬКИЙ „САБВЕЙ" НЕЗАБАРОМ КОШТУВАТИМЕ щонайменше на 5 центів дорожче за переїзд в одну сторону, що коштує тепер 30 центів. Коли б ціну за переїзд піднесли тільки на 5 центів, то це дало б за рік прибутку 85 мільйонів долярів. Але підземна залізниця потребує набагато більше, не враховуючи ще більших коштів на її дальшу розбудову.

У СВІТІ

АМЕРИКАНСЬКО - СОВЄТСЬКІ ПЕРЕГОВОРИ ПОЧАЛИСЬ у Відні минулого понеділка формальним відкриттям, а наступного дня, у вівторок 16 листопада обидві делегації відбули дво- і півгодинну нараду, в якій з'ясували свої становища. Конференція стосується перегонів у дефензивному і офензивному атомовому зброєнні. Це було 93-тє з черги ділове засідання конференції, яка триває вже три роки, відбуваючись напереміну в Гельсинках у Финляндії і у Відні.

БРИТІЙСЬКА ПАЛАТА ГРОМАД НАРАДЖУЄТЬСЯ над анархічною ситуацією у Північній Ірляндії, при чому безпосередньо дебатують над 72-сторінковим звідомленням Комісії, що її покликав прем'єр Едвард Гіт для розгляду скарг, що у північно - ірляндських в'язницях тортурують політичних в'язнів. Комісія заперечила закид „брутальности" і тортур, але визнала погане поведення з в'язнями: свідоме позбавлювання їх сну, дуже скупий і поганий харч і т. п.

У ФРАНЦУЗЬКІЙ ПРОВІНЦІЇ ЛЬОРЕН (ЛЬОТРИНГІЇ) ВИБУХ страйк 10.000 сталеварників і рудокопів. Причина страйку — реорганізація тамошнього сталезого промислу, яка погрожує позбавленням праці кількох тисяч робітників. Страйк погрожує поширидись на всю важку промисловість у тій провінції.

ПРЕМ'ЄР ПОРТУГАЛІЇ МАРСЕЛЛЬО КАЕТАНО ЗВЕРНУВСЯ до парляменту з вимогою, щоб формально визнати, що в Португалії та її колоніяльних посілостях — Анголі, Мозамбіку й Гвінеї — існує „стан підривних дій". Це дало б урядові змогу завести більшу, як дотепер, пресову цензуру і прикоротити громадянські вольності. Тому опозиція є проти такої вимоги, яку проте парлямент вірогідно схвалить. Уряд твердить, що підривний рух існує завдяки активній підтримці збоку сусідніх африканських країн.

УРЯД ПІВДЕННОЇ КОРЕЇ ОБУРЕНИЙ, що Комуністичний Китай, увійшовши до Об'єднаних Націй, вимагає скасування резолюції Ради Безпеки з червня 1950 року, яка визнала була Північну Корею і Комуністичний Китай за агресорів. Південно - корейський уряд заявив, що, без уваги на те, чи Рада Безпеки ОН прихилиться до вимоги Пекіну чи ні, ввесь світ знає, що північні корейські комуністи розпочали агресію проти Південної Кореї і що китайці активно збройно підтримали ту агресію.

З СТОЛИЦІ КАМБОДЖІ ПНОМПЕНУ ВІДЛЕТІВ до Лос Анджелесу в Каліфорнії транспортний літак із рідким пасажиром: на літак навантажено слона вагою одна тонна, якого два місяці тому прем'єр Камбоджі Лон Ноль подарував головному командирові американських збройних сил на Тихому океані, адміралові Джонові МекКейнові. Адмірал не мав що робити з слоном, аж посадник Лос Анджелесу Сем Йорті подбав для слона за місце в зоологічному городі того міста. Комуністичні партизани користувалися були тим слоном для перевозу їхньої амуніції, аж поки вояки державної армії взяли його в „полон".

З СОЦІЯЛІСТИЧНОГО УРЯДУ ЗАХІДНЬОЇ НІМЕЧЧИНИ ВИСТУПИВ заступник міністра економіки Філіп Розенталь, закинувши прем'єрові Віллі Брандтові, що він хоче перетворти свою соціял - демократичну партію у партію упривілейованих в Німеччині людей. Розенталь дуже популярний в Німеччині, бо „порцеляна Розен таля" відома в цілому світі, як прегарний промисловий продукт. Це його фабрика у Мюнхені.

Палата Репрезентантів схвалила бюджет оборони в сумі 71 більйона

Вашингтон. — Після двох днів дебат Палата Репрезентантів ЗСА схвалила в середу 17 листопада ц. р. бюджет секретаріяту оборони в сумі сімдесят й одного більйона дол., на два і пів більйона менше, як цього вимагав уряд през. Ніксона. Схвалено цей законопроєкт, відкидаючи водночас із цим 238 голосами проти 164 запропонований республіканським конґресменом Едвардом П. Боландом із Массачусесту додаток, що нічого із цієї суми не можна буде видатковувати на військові операції в Індо-Китаю після 1-го липня 1972 року, якщоб до тієї дати були звільнені всі американські воєннополонені. Попередньо, в жовтні цього року, подібний додаток був відкинутий 215 голосами проти 193. На думку політичних коментаторів на зменшення кількости прихильників цього додатку в Палаті Репрезентантів вплинув останній виступ през. Ніксона із повідомленням про черґове заплановане зменшення — на 45 000 американських військ у В'єтнамі. Схвалений Палатою бюджет оборони передано на затвердження Сенатові. Цього ж самого дня през. Р. Ніксон підписав схвалений Конґресом законопроєкт про асиґнування суми 21.4 більйона долярів на продукцію зброї і досліди в ділянці озброєння. Був схвалений цей законопроєкт із додатком лідера демократичної більшости сенатора Майка Менсфілда із вимогою, щоб політика ЗСА була спрямована на якнайскоріше закінчення воєнних дій у В'єтнамі і виведення звідти всіх американських збройних сил, з умовою, що до того часу будуть звільнені комуністами всі американські воєнно-полонені. Підписуючи цей законопроєкт, през. Р. Ніксон заявив, що він не уважає згаданого додатку сен. Менсфілда обов'язуючим для в'єтнамської політики Уряду і ствердив, що ця політика буде визначувана трьома факторами: воєнною активністю ворога, проґресом здійснюваної З'єднаними Стейтами Америки „в'єтнамізації" та зусиллями ЗСА добитися звільнення всіх американських воєннополонених і замирення в південносхідній Азії.

Кардинал Крол з Філядельфії обраний на президента конференції римокатолицьких єпископів

Вашингтон. — Римокатолицькі єпископи ЗСА обрали на своєму засіданні в середу 17 листопада ц.р. римокатолицького архиєпископа Філядельфії кардинала Джона Крола на президента Крайової Конференції Католицьких Єпископів ЗСА. Кардинал Крол був обраний 130 голосами на всіх 250 учасників зібрання на протяг трьох років. Дотеперішнім президентом був кардинал Джон Дірден з Дітройту. Кардинала Крола вважають представником консервативного напрямку серед американського католицького єпископату, хоч останнім часом він виступав деколи по лінії різних ліберальних акцій, вимагаючи припинення нагромаджування зброї і також звільнення від військової служби тих, що заперечують війну з релігійних чи моральних оглядів. Одночасно із цим учасники конференції схвалили зревідувати обов'язуючий ще з 1954 року кодекс етики з напрямними для різних ділянок релігійної активности та ставлення до актуальних проблем сучасности, в тому й до таких, як перещеплювання частин тіла до інших організмів, як також справа абортів. Якщо йде про останню справу, то — згідно з напрямними цього кодексу етики — аборти не дозволяються в ніякому випадку.

Володимир Луців після концертів в ЗСА і Канаді повертається до Англії

Під час відвідин у „Свободі": маестро Володимир Луців з наймолодшим співробітником редакції, Юрком Віртом, студентом другого року журналістики в Нюйоркському університеті та стипендистом УНСоюзу, який у вільному від студій часі практично приготовляється до майбутньої професії.

Джерзі Ситі, Н.Дж. — У вівторок 16 листопада редакцію „Свободи" відвідав відомий тенор-соліст і бандурист Володимир Луців із Англії, який прилетів до ЗСА 7-го жовтня для концертових виступів, що всюди відбулися з великим успіхом. У Чикаґо 9-го жовтня маестро В. Луців виступав на концерті в Школі Шопена, влаштованому ООЧСУ, на фортепіяні акомпаніювала Орися Покорна, тоді ж виступав Танцювальний Ансамбль СУМ з Палатайну під кер. О. Сороки. В супроводі бандури співак виконав кілька історичних козацьких дум і сам був зодягнений в жупан козацького полковника. З нагоди 25-ліття творчої діяльности Володимира Луціва в Чикаґо відбувся на його пошану бенкет на якому промовляв інж. Голяш, а маестро В. Луців розповідав про недавні виступи в Ізраїлі й ін. країнах та про свою пресову конференцію в Італії. Черговий концерт він дав у Торонто, в залі УНДому при вул. Кристі, виконуючи твори М. Лисенка, С. Людкевича, М. Фоменка, К. Данькевича, М. Леонтовича — в 50-ліття його трагічної смерти з рук большевиків, К. Вебера, Д. Котка. Окремо Вол. Луців, молодий піяніст Зенон Лавришин і молодий скрипаль Ярослав Григорський виконали спільно три пісні К. Стеценка, зібравши оваційні

(Закінчення на стор 6-ій)

Уряд відмовляється розглядати напастливий виступ Пекіну в ОН

Об'єднані Нації. — Пресовий речник американського амбасадора в Об'єднаних Націях Джорджа Буша, Ніколяс Л. Кінґ, відмовився будь-що сказати до короткої заяви, яку амбасадор Буш склав у зв'язку з інавґураційним виступом голови делеґації Комуністичного Китаю на Генеральній Асамблеї ОН. У тій американській заяві названо виступ китайського комуністичного делеґата „непогамованим" та названо „вистрілювання пустих гармат реторики". Названий речник амбасадора Буша відмовився ближче з'ясувати журналістам, що власне в отій промові Чяо Куана-хуа підходило під таку характеристику. Деякі коментатори виправдують того комуністичного делеґата, що він — мовляв — „не міг" не згадати Індо-Китаю, Тайвані (Формози) чи Кореї інакше, як про ті проблеми постійно торочить китайська комуністична пропаґанда, і не міг позбутися привичної комуністичної фразеології про „імперіялістів" і „агресорів". Речник китайських комуністів заявив, що заява амбасадора Буша „не варта коментаря". На п'ятницю 19 листопада було призначене перше засідання Ради Безпеки Об'єднаних Націй, в якому вперше візьме участь представник Комуністичного Китаю, як одної з 5-ти членських держав, що мають в Раді Безпеки постійне місце. Тим репрезентантом Комуністичного Китаю буде в Раді Безпеки Хуанґ Хуа, недавній амбасадор в Канаді.

Секретар торгівлі Стенс, прийнявши запросини від СССР, відлетів до Москви

Вашингтон. — Секретар торгівлі Моріс Стенс відлетів у середу 17 листопада на чолі 10-тичленної делеґації до Москви на розмови про пожвавлення торгівлі між ЗСА і СССР. Він отримав запрошення від совєтського міністра закордоної торгівлі Ніколая Патолічева і те запрошення прийняв, у згоді з американською політикою, яка старається пожвавити торговельні зв'язки з усіма країнами, включно з комуністичними. Стенс є першим членом Уряду президента Р. Ніксона, який буде в Совєтському Союзі. Його перебування там обраховане на 10 днів, у Москві й інших містах СССР. Він полетів через Швецію і Ленінград. Останній річний торговельний оборот між ЗСА і СССР становив 200 мільйонів дол. Оптимісти обраховують, що він може зрости до 1975 року до 5 більйонів. Посилення товарообміні між ЗСА і СССР поліпшило б атмосферу для відвідин президента Ніксона в Москві в травні наступного року. Можливо, що вислідн місії секретаря Стенса будуть проголошені щойно в комунікаті наприкінці відвідин Ніксона у Москві. Секретар Стенс промовляв недавно до групи 100 американських бизнесменів, які збираються їхати до СССР. Заторувано на тому зібранні такі можливості, як перевіз американськими кораблями совєтського природного газу на захід, участь ЗСА в добуванні міді на Сибірі і т. п.

У Таі припинено конституцію, розв'язано парлямент і створено „революційну раду"

Банґкок, Таі. — Прем'єр Таі (Сіяму) Танон Кіттікахорн проголосив 17 листопада ц. р. через радіо, що група цивільних і військових таіських лідерів складала „революційну раду", як найвищий державний орган, який правитиме декретами. Припинено важність конституції, розв'язано парлямент і розпущено існуючу раду міністрів. Названий прем'єр перейняв обов'язки також міністра закордонних справ. У мотивації того перевороту сказано, що країні та її монархічному устроєві загрозила небезпека з-зовні і з-середини, при чому наведене комуністичну агресію в північній частині держави, студентські демонстрації, нельояльну опозицію в парляменті, страйки, акти терору і підривні дії ворогів держави. Король Фуміфоль Адульдет, вислухавши мотивації перевороту, затвердив його. Парляментарний устрій уведено в Таі щойно 1932 року, але він тривав коротко. У 1939 року назву Сіям заступлено назвою Таі. Під час другої світової війни країна була під японською окупацією і після того довгий час не було там конституційно-парляментарної системи.

Французького консулярного службовця запідозрено в шмуґлюванні „героїни" до ЗСА

Нюарк. — В автомобілі „Фольксваґені", що прибув до порту в Елізабет, Н.Дж., на французькому кораблі „Атлянтик Коньяк", було знайдено наркотик „героїну", на суму в понад 12 мільйонів долярів. Коли почалися поліційні дослідження, то виявилось, що в ту справу замішаний один із службовців французького консуляту. Його прізвища покищо не оголошено, однак, стало відомо, що той службовець відмовився з'явитись на виклик місцевої лави суддів присяжних, мотивуючи відмову тим, що він — дипломат іншої країни, а отже користується правом дипломатичної недоторканости. Идеться про викриття групи контрабандистів, які займалися пересиланням наркотиків із Франції до ЗСА. Раніше преса повідомляла, що одного з запідозрених французів, Роже де Люетта, було тут заарештовано, а другого мала б заарештувати французька поліція, бо він перебуває у Франції. У Державному Департаменті висловили сумнів, чи дійсно середній консулярний службовець має право користуватись дипломатичною недоторканістю. Роже де Люетт, колишній працівник французької розвідки, потрапив за ґрати в Ню Йорку, як один із тих, що брав участь у згаданій групі шмуґлярів наркотиків до Америки. Він признався, що був у тій групі і що ним керував полковник, на прізвище Поль Фурньє, колишній його старшина в розвідці. Однак, один із представників французького консуляту в Ню Йорку назвав такі свідчення Роже де Люетта неправдивими. Але в Парижі поліція вже допитувала полковника Поля Фурньє, і з наслідку допиту виходить, що його також будуть судити. Де Люетт визнав себе винним, йому загрожує 20 років тюрми.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ПЛАСТОВОЇ СТАНИЦІ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — В неділю 21 листопада ц.р. відбудуться тут двадцять і треті з черги загальні збори Пластової Станиці в Ню Йорку. Будуть відбуватися ці збори у Пластовому Домі при Другій Евеню і почнуться о год. 9-ій ранку.

Вселенський Патріярх привітав Владику Мстислава з вибором на Митрополита

Бавнд Брук. — З Осередку Української Православної Церкви в ЗСА інформують, що Вселенський Патріярх Атенагорас I окремим письмом привітав Владику Мстислава з його вибором на Митрополита цієї Церкви на недавньому її Сьомому Соборі у Філядельфії. В привітальному листі, датованому 26 жовтня 1971 р., сказано:

Його Преосвященству
Митрополитові
Мстиславові,
Українська Православна
Церква в ЗСА,
і в Південній Америці.

Наш улюблений
духовний Брате!

Нехай ласка і мир від Бога будуть з Тобою, наш улюблений Брате у Святому Дусі і Сослужителю.

Ми одержали Твою телеграму з дев'ятнадцятого жовтня, в якій повідомляється про Сьомий Собор духовенства і мирян Української Православної Церкви в ЗС Америки і Південній Америці та про піднесення Тебе на становище Митрополита тієї Церкви.

Ми вітаємо з цим вибором, який є доказом пошани, довір'я і любови, що їх мають до Тебе, їхнього Архипастиря, православні українці.

Ми молимося, щоб Господь наш був завжди Твою силою і міцною основою у великій відповідальності, яка лежить на Тобі в Його Ім'я та щоб Його Ласка і безмежне милосердя були завжди з Тобою.

З братньою любов'ю у Христі

Атенагорас,
Архиєпископ
Константинополя,
Вселенський Патріярх

У листі Патріярха, крім теплого тону привітання, на окрему увагу заслуговує слово „сослужителю наш". Формою такого вислову підкреслюється, звичайно, ієрархічну рівність зверхника іншої помісної Церкви. Як відомо, Вселенський Патріярх Атенагорас є водночас Архиєпископом Цареграду (Константинополя) та зверхником Православної Церкви в Туреччині.

Західньонімецькі соціялісти виступили в обороні прав українського народу

Бонн. — Газета Відділу Соціялістичної партії в Ессені, Зах. Німеччина, „Райхс-Арбайтер — Цайтунґ" помістила в серпневому числі переклади двох віршів Василя Симоненка та відкритого листа до Генерального Секретаря ОН У Танта, який розпочинається словами: „Ми, німецькі соціялісти Незалежної Партії Робітників, УАП, надзвичайно вражені і стурбовані зростаючим переслідуванням українських письменників, робітників, колгоспників, учителів, студентів та інтелігенції режимом СССР". У листі - телеграмі, надісланій У Тантові, німецькі соціялісти прохають, щоб він, як Генеральний Секретар ОН, добивався від Москви амнестії для українок і українців, закинених до тюрем і кацетів у Совєтському Союзі, прохають „заступитися за національних і соціяльних борців українського підпілля", звільнити з тюрем Катерину Зарицьку, Галину Дідик, Одарку Гусяк, вияснити справу Валентина Мороза, С. Караванського, І. Сокульського та багатьох інших. Мюнхенський тижневик „Шлях Перемоги" ч. 37/1971 повідомляв, що „відпис листа переслано совєтському амбасадорові у Бонні".

Українці у Форт Вейн підготовляють телевізійну програму „Українські вишивки в модернім жіночім одягу"

Форт Вейн, Індіяна (З.С.) — Невеличка колонія українців в м. Форт Вейн успішно використовує модерні засоби техніки для пропаґування українського імени й української культури серед широких мас американського Середнього Заходу. Це друге по величині місто Індіяни мало змогу читати про українців і їхні проблеми в обох своїх щоденниках, брати участь в українських виставках як теж слідкувати за виступами українського танцювального ансамблю на екранах телевізорів. В останніх тижнях записано на магнітну стрічку матеріял для льокальної телевізійної програми „Анн Колон Шов", що буде використаний на програмі в понеділок 29-го листопада 1971 року на каналі 15 (Сі Бі Ес). Початок програми о год. 12 та 25 після обіду. Крім показу зразків клясичного одягу для жінок будуть показані теж аплікації вишивки в модерному одягу. В програмі візьме участь теж група юних танцюристів, які наполегливо підготовляли свій виступ продовж останнього літа. Мистецьким керівником займається п. Зенон Осінчук. Конференсьє п. Осінчук, пані Л. Цегельська-Гайнеман і А. Колон.

УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНІМ СВІТІ

У ВАШИНГТОНІ ВІДЗНАЧАЮТЬ 50-ЛІТТЯ УВУ

Вашингтон. (Р. Б.). Осередок Наукового Товариства ім. Шевченка і Українська Студентська Громада у Вашингтоні, Д. К., організують Зустріч Громадянства з проф. д-ром Володимиром Яневом, Ректором Українського Вільного Університету, для вшанування 50-річчя цього університету. Зустріч відбудеться в суботу 27-го листопада 1971 року в год. 5 по пол. в приміщенні Грейс Методіст Черч при 7001 Ню Гемпшер Евеню, Такома Парк, Мд. Дохід в цілості призначений на цілі УВУ.

„ЗАПОРОЖЕЦЬ ЗА ДУНАЄМ" В ІРВІНҐТОНІ

Ірвінґтон, Н.Дж. — Український Оперний Ансамбль у 10-річчя свого існування, після повного успіху в Філядельфії, виставить оперу „Запорожець за Дунаєм" С. Г. Артемовського в Ірвінґтон Гайскул при Клінтон Евню, Ірвінґтон, Н.Дж., в неділю, 5-го грудня 1971 р. о год. 4-ій по пол. В головних ролях виступлять так івідомі наші оперові співаки: Лев Рейнарович у ролі І. Карася, Н. Гриньох у ролі Одарки (дебютує), М. Кокольська в ролі Оксани, Б. Чаплинський у ролі Андрія, О. Головацький у ролі Султана, О. Карпинич у ролі Імама, драматичний актор Т. Федорович у ролі Селіх-Аги. Режисерує оперу Т. Федорович. Керівником камерної оркестри, оперного хору буде проф.О. Стратичук, концертмайстри Т. Левицький і В. Босий. Танці виконає танцювальний ансамбль СУМА „Верховинці" з Ню Йорку під керівництвом О. Гензи. Декорації оперного ансамблю.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65 ¢

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Контроля економіки

Уперше в історії Америки переводиться тепер у мирний час експеримент із „контрольованою економікою", — не так, як це було строго і всебічно за другої світової і Корейської воєн, а в лагіднішому і вужчому засягу, проте з тією самою ціллю: протидіяти інфляції, що її головним джерелом були нестримні перегони між зростом цін і зростом платень. 15 серпня ц. р. президент Ніксон, проголосивши нову економічну політику, заморозив ціни і платні на три місяці. Опівночі з 13 на 14 листопада цей перший період нової економічної політики закінчився і негайно розпочався новий, відомий, як „друга фаза", яка протидіє поворотові до часів з-перед 15 серпня ц. р., коли пнялася вгору неконтрольована спіраля цін і платень.

Покищо, впродовж цього першого тижня „другої фази", йде метушлива, гарячкова праця керівних органів: Ради платень, що складається з 15 членів по 5 представників від робітництва, бизнесу і суспільства, — Комісії цін з 7-ми членів, усі з кіл суспільства, — і Ради коштів прожитку. Вони автономні, але головне керівництво належить секретареві скарбу Джонові Коннелі, який діє на основі Акту економічної стабілізації, що формально вигасне 30 квітня ц. р. Нема сумніву, що Конгрес піде назустріч вимозі Президента — продовжити діяння того Акту. Рада платень проголосила устами през. Ніксона можливість підвищення їх до 5.5 відсотка, Комісія цін допускає підвишку на 2.5 відс. Директор Ради коштів прожитку заявив, що програма цієї „другої фази" буде „гнучкою і справедливою".

Приватна ініціятива і вільне суперництво залишаються далі всилі, але, наприклад, зріст зисків стоятиме в залежності від зросту продукції. Не заперечується потреби підвищування платень, але йдуть ще в цій справі палкі переговори з робітничими спілками: найбільша розбіжність думок є щодо виплат підвишок за тримісячний період „заморожения" і збереження договорів праці з-перед 15 серпня, які передбачали великі підвишки на найближчий і наступні роки. Тому, що загал народу очевидячки підтримує нову економічну політику Уряду, є всі шанси на компромісове поладнання суперечок. Найбільш авторитетні економісти заповідають перемогу цих санаційних заходів. Але тільки майбутнє покаже, чи виправдаються їхні надії.

Правда і фальші

Так званий Комітет публічної справедливости і Департамент політики у Принстонському університеті недавно зорганізували в тому університеті конференцію, присвячену Федеральному Бюрові Інвестиґацій, відомому в ЗСА і широкому світі, як ЕфБіАй. Ініціятори та організатори тієї конференції і багато запрошених промовців належали, за висловом коментатора Джозефа Крефта, до „професійних ненависників ЕфБіАй", метою яких було посилити кампанію, що її безперервно ведуть проти тієї установи різні „ліві" й ліберальні американські кола. Особливо особа директора ЕфБіАй Дж. Едґара Гувера є улюбленим предметом атак збоку різних оборонців „громадянських прав", які закидають Гуверові „фашистські методи", обдаровують його прерізними епітетами та раз-у-раз вимагають його резиґнації. Едґар Гувер має 76 років і протягом 46 років керує тією організацією, завданням якої є боротьба проти кримінального і політичного злочинства.

Але реєстр заслуг ЕфБіАй і Едґара Гувера такий великий, що й ота конференція у Принстоні в ході дебатів зійшла з рейок сектантської пропаґанди на рейки ділового розгляду проблем державного ладу й установ на його сторожі. Едґар Гувер став неначе символом і синонімом ЕфБіАй, так само, як ЕфБіАй стало символом і синонімом рішучого рамени справедливости. Але ЕфБіАй не має судових прерогатив, воно не карає, а тільки досліджує і збирає матеріял для судів, підлягаючи департаментові справедливости. Едґар Гувер служить тепер уже при восьмому з черги президентові ЗСА, і всі вони, демократи та республіканці, люди різних світоглядів і темпераментів, наділяли його своїм повним довір'ям.

В архівах ЕфБіАй зібрано відтиски пальців 198 мільйонів осіб. Воно зареєструвало в 1969 році 4,989,747 злочинів із сімох головних категорій. На службі ЕфБіАй можуть бути тільки люди з високою правничою освітою. Можна зрозуміти, що його ненавидять всі злочинці, обманці, фальшівники, шпигуни, всі ті, що бояться кари. Але треба дивуватися, чому до кампанії проти ЕфБіАй і його проводу приєднуються поважні громадяни, чому вони орудують демагогією і в ім'я ніби громадянських свобід виступають проти установи, яка власне стоїть на сторожі життя, майна і свободи громадян ЗСА.

Роман Рахманний

ЖИВУЧІСТЬ УКРАЇНСЬКОЇ СПРАВИ

Якщо хтось з-поміж нас мав сумніви щодо української вартости нашої молоді на Північно - Американському континенті, то ці сумніви мали розвіятися під подувом пожвавленої діяльности цих молодих людей. Хто спостерігав їхню діяльність протягом останніх двох років (1970-71), той мусів сказати собі: Це — українська молодь своїм родом і своїм духом!

Особливо яскраво проявилися ці властивості нашої молоді цього року. В січні заходами університетської молоді проведено масову демонстрацію в столиці Канади, Оттаві. Тоді вшановано бойовий подвиг українських студентів, які в 1918 році загинули на бойовищі під Крутами, в водночас висунено вимогу до канадійського уряду: вжити дипломатичних заходів з метою звільнення Валентина Мороза і інших українців - в'язнів з тюрем совєтської Росії.

Це була гідна й переконлива маніфестація думок і почуттів молоді українського роду в обороні своїх єдинокровних братів і сестер на українській території та на примусових поселеннях в СССР чи в тюрмах. Щоправда, наслідки того походу на Парляментську Гору в Оттаві спершу виглядали мінімальними, бо тільки пропаґандивними: радіо, телевізія і преса занотували їх, як ще один український протест. Але й це був значний успіх, бо загальноканадійське суспільство тоді вперше дізналося про Валентина Мороза, що посмів виступити проти імперії совєтських роботів. Крім того, в парляменті вже офіційно порушено його справу, як таку, що вимагала інтервенції канадійського уряду принаймні з гуманних мотивів.

У зв'язку з відвідинами прем'єр - міністра П'єра Трудо в Совєтському Союзі, а зокрема в столиці України Києві, вплив українського студентського руху ще більшою мірою позначився на мисленні загальноканадійського суспільства. Підтримка української проблеми силами молоді — уродженців Канади! — мала вирішальне значення і в пресовій кампанії, і в переговорах Комітету Українців Канади з оттавським урядом. Ніхто бо з офіційних чи приватних кіл не міг повторювати заложений закид, що, мовляв, рух довкола поїздки і тверджень прем'єр - міністра в Совєтському Союзі роблять, як звичайно, іміґранти, які, мовляв, не можуть забути своїх давніх кривд і які спроможні вчутися в канадійську проблематику сучасного дня.

Такий закид був би тепер недоречний, бо і уряд, і все суспільство бачили молодих людей, які домагалися поставити українське питання на порядок денний. Саме ці молоді люди остаточно домоглися того, що про в'язнених в СССР українців заговорила англомовна і франкомовна преса навіть у своїх редакційних статтях та коментарях. Поряд з цим, у парляментській системі Канади українців, мабуть, уперше врахували партійні стратеги, як реальний політичний чинник загальноканадійського характеру. Можна було почути голоси і прочитати твердження, що канадійські українці готові завдати дошкульного удару Ліберальній партії на наступних виборах.

Такий поворот у мисленні суспільства був наслідком того, що суспільство наочно побачило численних молодих людей — своїх повновартних співгромадян — а не лише іміґрантів, як оборонців українського питання.

Відвідини прем'єра Косиґіна в Канаді по-новому показали активізацію української, а зокрема студентської молоді. Чотириденна голодівка 12-и студентів, репрезентантів студентського руху, у Вінніпеґу напередодні Конгресу Комітету Українців Канади спонукала прем'єра Трудо серйозно обміркувати можливості порушення справи Валентина Мороза та інших в'язнів у своїх розмовах з совєтським відвідувачем. А втім, проєкт оттавського уряду здійснювати політику культурного плюралізму в Канаді є також виявом прагнення того уряду діяти в згоді з молодим поколінням канадійських українців, поляків, італійців та інших груп. Ясно, бо вони є майбутніми співорганізаторами суспільного, економічного, культурного і політичного життя цієї країни.

Підкреслюємо ще інший аспект активности цієї молоді: що українська зорганізована громада в Канаді не зловилася на гачок дипломатії, що наша громада не загубила своїх вітрил і керми а тим самим і своєї гідности, то це теж значна заслуга молоді. Бо саме молодь рішучо й непоступливо домагалася від влади трактувати канадійських українців нарівні з іншими громадянами, а їхні прагнення і проблеми, як прагнення та проблеми іншомовних громадян. Справа В. Мороза була цим пробним каменем і для уряду, і для нас самих.

Масові демонстрації української молоді в Оттаві, Монтреалі, Ванкувері і Торонто — підтримані частиною старшого громадянства — показали канадійському громадянству та совєтському діячеві одне: ця молодь обстоює принципи народовладної системи і не дасть підкупити себе торговельними приманами — ця молодь обстоює принципи демократії і свободи не лише для Канади, але й для України, бо ці принципи неподільні.

Тому всякі дипломатичні хитрування московських купців не матимуть тих наслідків, на які вони розраховували в своїй грі. Вони не зірвуть нашої народовладної системи. Вони не перетворять Канаду в безвільного сателіта Москви. А зокрема не заглушать голосу чесних і принципових громадян про те, що в системі Совєтського Союзу українці та інші національності є тільки рабами, наймитами та в'язнями, а не господарями на території своїх країн. Бій за це право господаря триває там і тут.

Оглянувшись на поточний рік, можна сміливо сказати: живе і розгортається українська справа в світі, бо її висувають молоді люди українського роду.

Степан Женецький

ЧЕРВОНИЙ КИТАЙ В ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЯХ

Після повних 20-ти років недопускання червоного Китаю до ОН Вашинґтон змінив свою політику супроти Пекіну на 180 ступнів, внаслідок чого на цьогорічних пленарних нарадах цієї світової організації беруть участь також представники комуністичного Китаю. Правда, Вашинґтон намагався задержати в ОН членство Тайвані (Формози), але, програвши, погодився з фактом. Деякі американські конґресмени й сенатори були подразнені цією американською програю, дуже ремствували на делегатів тих держав, що голосували проти американської пропозиції, і навіть грозили зменшити фінансову допомогу для ОН, але, виговорившися, заспокоїлись.

Тепер справа представляється так, що до Ню Йорку приїхали групами представники червоного Китаю, щоб зайняти місце в ОН. Американська преса присвячує багато уваги китайському членству в ОН і обговорює цю справу на всі лади.

Як подають газети, голова американської делегації до ОН, Джордж Буш, повчав своїх урядовців, щоб вони „пам'ятали, що ЗСА спричинили прийняттю червоного Китаю до ОН, про що деякі американці забувають". Американським дипломатам в ОН дано інструкцію, щоб вони поводилися супроти представників Пекіну, з якими б промовами вони не виступали, так само, як поводяться супроти представників інших держав.

Ця постава Вашинґтону до Пекіну, як узагалі нова політика наближення з червоним Китаєм, що її започаткував през. Ніксон, відкриває нову еру відносин між цими державами. Наладнання нормальних стосунків між Вашинґтоном і Пекіном матиме, пишуть політичні коментатори, великий вплив не тільки на американську, але й на світову політику.

Хитрування Москви

ЗСА і червоний Китай, вважають американські політичні коментатори, були порізнені значно меншою війною, ніж друга світова війна, що порізнила Захід з Німеччиною і Японією. Проте, ворожнеча, що постала між ЗСА і Китаєм внаслідок Корейської війни, тривала далеко довше. Що тому за причина — велика загадка, якої досі належно не розкрито.

Дін Ачесон, державний секретар ЗСА під час захоплення Китаю комуністами, згадував пізніше, що він сподівався, що розрив дипломатичних зв'язків з червоним Китаєм триватиме один, а найдовше два роки. За цей час, говорив він, „курява осядеться" і дипломатичні зв'язки з китайськими комуністами будуть наладнані. Насправді воно так і було б, якби не Корейська війна.

Китай попав під володіння комуністів у 1949-му році. Північна Корея заатакувала Південну Корею через неповних 6 місяців після того — у січні 1950 року. Що було причиною аґресії? Американські коментатори подавали, як причину тієї війни аґресивність комуністичної держави. Але під час „холодної війни", пишуть ці коментатори тепер, робилося багато здогадів, які були або й не були базовані на фактах.

Американські коментатори покликаються на балакучого Нікіту Хрущова, який заявив одного разу, що коли комуністична Корея була загрожена після висаду американських військ на Інчоні, Москва намовила Пекін, щоб він вислав свої війська на порятунок корейським комуністам. Так почалася китайсько - американська війна, яка й породила ворожнечу між Пекіном і Вашинґтоном. Сама Москва не хотіла вмішуватися до тієї війни. Кремлівські верховоди були дуже обережні і, крім зброї та порад, нічого корейським комуністам не давали.

Розцінюючи тепер причини й наслідки Корейської війни, в якій зустрілися в завзятих боях китайські й американські вояки, коментатори приходять до висновку, що метою Москви, яка ту війну спричинила, було викликати ворожнечу між ЗСА і Китаєм, що кремлівським ватажкам вповні вдалося.

Китайсько - американську ворожнечу Москва хитро використовувала 20 років. В Кремлі напевно бажали загострити китайсько - американську ворожнечу до того, щоб довести між ними до війни. Таким чином кремлівські володарі позбулися б двох своїх найбільших противників — ЗСА і Китаю, які у війні між собою знесилилися б і перестали бути світовими потугами. А це влегшило б Москві запанувати над цілим світом. Та през. Ніксон своїм відважним політичним потягненням — замиренням з Китаєм — перекреслив ці хитрі пляни Москви.

З китайсько - американської ворожнечі користала Москва

Користаючи 20 років з китайсько - американської ворожнечі, Москва спрямовувала увагу китайців на Схід, проти американців, а увагу ЗСА на Захід, проти Китаю. Цим кремлівські верховоди відтягали китайське військо від кордонів СССР, а війська ЗСА від Европи, в якій Москва поводилася, як у своїй власній хаті.

Нацьковуючи Китай на ЗСА, а ЗСА на Китай, Москва прожила без поважної загрози для своєї імперії майже впродовж життя одного покоління, використовуючи цей час на розбудову і скріплення своєї мілітарної потуги, яка сьогодні загрожує цілому світові.

Та замирення між ЗСА і Китаєм, що його започаткував през. Ніксон, це хитрування Москви перекреслило. Тому й не диво, що Кремль дуже поденервований новими відносинами між Ва-

(Закінчення на стор. 7-ій)

ЧАС І „КОМУНІЗМ"

За теорією Айнштайна, яка дедалі, то більше практично підтверджується, час — поняття не стабільне, а змінне. В залежності від швидкости і обставин, одна хвилина може тривати рік чи й довше, і навпаки. Надзвичайно цікава тема для астрономів та інженерів відповідного профілю.

Але в даному випадку нас цікавить звичайний, вивірений, простий земний час. Хоча між Европою і Америкою є різниця в часі кругло на 6 годин, все таки 1 хвилина залишається 1 хвилиною як у Ню Йорку чи Монтреалі, так і в Києві чи Парижі. Більш - менш у всіх країнах устабілізувався тепер і робочий день: 8 годин на добу (хоча його треба було б давно скоротити, адже колосально зросла машинова продукція).

Що означає 1 хвилина праці для робітника в Америці і робітника в СССР, в тому й на Україні? А за таким суто економічного характеру запитанням виступає й інше, суто політичне: що дає трудящій людині капіталістична демократія, і що дає трудящому комуністична „диктатура пролетаріяту"?

Клясичну відповідь на це питання знаходимо в щоденнику „Ню Йорк Пост" з 8-го листопада, де зібрані найновіші й найдокладніші дані з Совєтського Союзу. Перекладаючи, подаємо схему, скільки треба працювати в СССР і скільки в Америці, щоб придбати:

Назва товару	Час праці у Москві	Час праці у Ню Йорку
Хліб, 1 фунт	17 хв.	5.4 хв.
Картопля, 1 ф.	3.9 хв.	2.1 хв.
М'ясо, 1 ф.	32.2 хв.	18.7 хв.
Масло, 1 ф.	140 хв.	16.4 хв.
Цукор, 1 ф.	40.3 хв.	2.5 хв.
Молоко, 1 кварта	24 хв.	5.6 хв.
Яйця, 12 штук	92.6 хв.	12.2 хв.
Чоловіча сорочка	11.4 години	1.7 години
Чоловічий костюм	157 годин	26.3 год.
Чоловічі черевики	35 годин	6 год.
Жіночий костюм	42 години	5.6 год.
Жіночі черевики	33 год.	5.3 год.
Мило	16.3 хвилини	2.0 хв.
Цигарки	15.1 хв.	8.5 хв.
Горілка	6.6 години	1.36 години

Така, як говориться, невблаганна мова цифр.

Такі наслідки „соціялістичного плянування" й 50 років антинародного режиму в СССР, і це ж тільки в економічному розумінні! А коли до них додати людські жертви, знищені родини, примусове російщення, культурний ґеноцид супроти 110 не російських націй, народів і народностей, переслідування віри в Творця?

Цією статтею автор хотів би започаткувати серію статтей інших авторів, фахівців з різних ділянок, щоб відповідно й документально насвітлити „досягнення" СССР у зв'язку з 50-річчям створення Совєтського Союзу, що припадає на 1972 рік.

Леонід Полтава

Західня Европа скріплює збройну силу Атлантійського Союзу (НАТО)

Лондон. — Британський міністер оборони лорд Карінґтон проголосив, що Британія приступить до будови двох нищильників з керованими ракетами, чотирьох фреґат і кількох інших допоміжних кораблів, — підвищить теперішній стан своїх чотирьох сотень в Західній Німеччині до рівня чотирьох куренів, додавши до кожної з них по 800 вояків та додасть до свого військового летунства одну ескадрилю бойових літаків. Це збройння коштуватиме Британії коло 260 мільйонів долярів. Наприкінці минулого тижня відбудеться у Брюсселі конференція 10-ох західньо-европейських членських держав Атлантійського Союзу (НАТО), на якій обговорювано скріплення збройних сил тієї оборонної організації. Недавно американський секретар оборони Мелвін Лерд звернув рішуче увагу іншим міністрам оборони НАТО, що членські держави НАТО не дотримали своїх зобов'язань щодо висоти своїх збройних сил. Европейські членські країни НАТО здають собі справу, що тенденція в Америці, зокрема в Сенаті, йде по лінії відкликання чи поменшення американських військ в Европі і що на той випадок треба мати сильні власні збройні сили, бо загроза від СССР далеко не минулася.

НА СТОРОЖІ БОЖОГО СКАРБУ

(Доповідь Владики Мстислава на VII Соборі УПЦ в ЗСА)

(8)

Після несподіваної смерти Владики Олександра і, особливо, після упокоєння Владики Митрополита Іоана, Собор Єпископів і Рада Митрополії посилили пошуки достойних на це становище кандидатів. На жаль, скромні числом пастирські кадри нашої Церкви дали змогу вибрати тепер тільки одного кандидата в особі Всеч. о. Теодора Баґана, теперішнього настоятеля церкви св. Миколая в Трой. За другого вповні достойного кандидата Собор Єпископів вважає маґістра св. Теології Олександра Воронина, який, на жаль, не дійшов ще до рішення віддати себе пастирській праці в безженному стані. Тому прошу Собор про обрання в єпископи о. Т. Баґана та визначення йому після хіротонії за катедру церкву св. Володимира в Чикаґо.

Невідзовні потреби, що постали в міжсоборовому часі, зневолили Митрополита Іоана і Собор Єпископів до хіротонії двох єпископів-вікаріїв Митрополита, Єпископа Іова для місійної обслуги Південної Америки і, після смерти Єпископа Олександра, Єпископа Марка, чим забезпечено повноту складу нашого Собору Єпископів. Згідно з приписами статуту нашої Церкви, звертаюсь до Освяченого Собору з проханням про затвердження обрання цих єпископів і визначення їм катедральних церков: Єпископові Іову церкви св. Димитрія в Куритибі, Бразилія, а Єпископові Маркові церкви св. Володимира в Ню Йорку. Крім того підтримую внесок Ради Митрополії про залишення церкви св. Володимира в Філядельфії, як митрополичої катедри, та залишення назв катедральних храмів церкві св. Покрови в Дітройті і св. Тройці в Ню Йорку, з огляду на те, що ці церкви були свого часу єпископськими катедрами покійних Владик Володимира і Ігоря.

Не менше пекучою проблемою, що також буде рішати про майбутнє нашої Церкви в ЗСА, є справа священичих кадрів. Вони не вистачальні, і сьогодні нема виглядів на систематичне поповнення тих кадрів. Причин на це багато, і вони однакові тепер у всіх християнських Церквах. Головні з них — це криза, що її переживає все християнство, та зростаючий матеріялістичний погляд на життя.

Існують у кожній Церкві і власні причини, має їх і наша Церква в ЗСА. Головна серед них — це недостатнє розуміння широким загалом вірних великої ролі священика в житті цілої Церкви та легковажне ставлення до нього парафіяльних управ, які дбають в основному тільки про те, щоб парафія мала священика і, як правило, найдешевшого, не дуже цікавляться його кваліфікаціями і найбільше вимагають від священика бути постійним поштовхом для поповнення парафіяльної каси.

Таке ставлення до священика не може заохотити молодої людини до пастирського служіння, а через це все менше й менше охочих до священства. Посилює дещо нехіть до священства й саме духовенство, яке прилюдно нарікає, часом перебільшено, на своє положення й слабе матеріяльне забезпечення. Не імпонує молодим людям і різноманітне походження нашого духовенства, зокрема різний рівень освіти й духовного виховання і те, що значна його частина ставиться до своїх обов'язків надто формально, а часом і егоїстично, дбаючи в першу чергу про свої життьові потреби.

Як бачимо, причин чимало. Покликаємось на них на кожному Соборі і, на жаль, не часто маємо змогу хвалитися успіхами в поборюванні їх. Все ж таки кожночасний обраний Собором провід Церкви робив усе, що було в його спроможностях, щоб поповнювати священичі кадри. Стоячи на становищі, що священик нашої Церкви повинен мати вищу теологічну освіту й спільне та однакове для всіх духовне виховання й національне освідомлення, провід Церкви всебічно підтримував єдину в діяспорі українську пастирську школу — Теологічний Факультет Колеґії св. ап. Андрія в Канаді, скеровуючи молодь до цієї школи. На протязі ось уже скоро чвертьстоліття існування Колеґії наша Церква в ЗСА мала в ній 26 своїх студентів-теологів, які з кожним роком користали з все більших стипендій нашої Церкви. І, як наслідок, на сьогодні тільки 11 із них є в нашій Церкві священиками, а решта не дійшла до цього сану, наразивши Церкву не тільки на велику матеріяльну шкоду, але й на ще більшу моральну.

Та, найприкріше признатися, в цьому 1971/72 шкільному році наша Церква в ЗСА вперше не має в Колеґії жадного свого студента-теолога. Існують і причини. Найбільше покликаються на відмінний уклад канадійського життя та атмосферу в самій Колеґії, яка водночас є інтернатом для студентів Манітобського університету, а до того не тільки українців. Та всі об'єктивні й уявні причини довели до того, що Теологічний Факультет Колеґії опинився в тяжкій ситуації: в цьому шкільному році на цьому факультеті всього і тільки п'ять студентів-теологів. Крім усього Теологічний Факультет має від років великі труднощі з добором педагогічного персоналу для навчання теологічних дисциплін, якого то персоналу сама Канада не може дати.

Кілька наших молодших священиків скінчили духовні православні семінарії в ЗСА, але цей експеримент не заохочує до дальших, головне тому, що в тих семінаріях панують проросійські тенденції, а дві з них перебувають під безпосередньою контролею т. зв. автокефальної Православної Церкви Америки, що знаходиться в юрисдикційному пов'язанні з Московською патріярхією.

Як бачимо, справа виховання й освіти священиків для нашої Церкви у ЗСА на дуже тяжкому етапі. Пошуки для виходу із тяжкої ситуації були і тривають постійно. Для прикладу, — цьогорічна конвенція Української Православної Ліґи прийняла постанову про конечність організації в ЗСА окремої української православної духовної семінарії і задеклярувала для здійснення цього задуму всі свої сили, зокрема для здобуття матеріяльних засобів.

Вважаю пропозицію Ліґи за варту великої уваги, яку в першу чергу повинна виявити нова Консисторія. Крім того Консисторія пішла назустріч групі нашого духовенства, яка виявила бажання зорганізувати заочні пастирсько-богословські курси, як один із заходів для поповнення священичих кадрів та в допомогу тим мирянам, що мають бажання збагатити себе знанням богословських дисциплін.

У стадії організації таких курсів виявлено, що в ЗСА є вповні кваліфіковані для цього сили, які відразу й приступили до опрацювання необхідних підручників і скриптів, згідно з програмою, що її уклала дирекція курсів і затвердила Консисторія. Навчальною й адміністративною частинами курсів керує дирекція, на чолі з колишнім ректором Української Духовної Академії в Европі проф. д-ром П. Ковалевим, який і доповість Соборові про дотеперішні успіхи та недоліки в праці дирекції курсів. Все ж таки за великий успіх вважаю те, що на ці курси вписалося вже 14 осіб, і те, що вже опрацьовано частину підручників і скриптів для головних дисциплін, а деякі з них

(Закінчення на стор. 7-ій)

ДІТРОЙТ ВІДЗНАЧИВ ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ УАПЦ

Наполегливою працею громада Свято-Покровської Православної Катедри митрополії великого Дітройту величаво відзначила 50-ту річницю відновлення Української Автокефальної Православної Церкви в дні 24-го жовтня ц. р. в новозбудованому храмі в українському стилі, за проектом інж. Назарця.

Святу Літургію, присвячену золотому ювілею УАПЦ, відслужив Владика Марко, в сослуженні священика Сте-Степана Посаківського з участю катедрального хору під дириґентурою Івана Китастого. Настоятель катедри протопресвітер Микола Литваківський не брав участи в Богослужбі. На жаль перед цим ювілеєм настоятель мав важку операцію і не мав сил прийняти участь у Богослужбі, але не зважаючи на слабе здоров'я настоятель катедри був присутній на величавому святі.

Після Святої Літургії в катедральній залі відбувся бенкет на честь золотого ювілею УАПЦ з масовою участю парафіян та гостей, який розпочався молитвою „Отче наш" — муз. М. Завадовського при фортепіяновому супроводі Галини Коваленко. Голова парафіяльної ради катедри Св. Покрови, Федір Ів. Федоренко вступним словом привітав священиків і гостей та парафіян — відкрив бенкет і передав керівництво проведення свята-академії тостмайстрові, Е. Гринькові, який запросив до святочної доповіді проф. Михайла Смика.

Доповідач, на тлі документальних даних, проілюстрував розвиток української православної церкви з часів прийняття українським народом християнства, мученицьку Голготу православної національної церкви під московською займанщиною аж до нинішніх днів, логічно доказав різницю між російською й українською церквами та духовністю українського й російського народів.

Після доповіді катедральний хор проспівав „Тебе, Бога, хвалимо" — муз. Д. Бортнянського при фортепіяновому супроводі Галини Коваленко і Владика Марко благословив спільний обід.

Програма свята продовжувалась привітами представників духовенства та різних громадсько-політичних організацій, а також ювілей вшанували своєю присутністю й усними привітами: віце-президент УНР в екзилі, д-р Микола Степаненко та голова Проводу ОУН, д-р Ярослав Стецько.

Серед привітів заслуговує на увагу слово настоятеля католицької парафії „Непорочного зачаття" о. Б. Панчака, який крім щиронаціонального привіту достойно реклямував з радіоавдицій отців Василіянів підготову Свято-Покровської Катедри до золотого ювілею УАПЦ.

Від Української Євангелицької Церкви глибокозмістовним словом привітав гостей і парафіян, пастор Володимир Боровський.

У мистецькій частині свята, дала концерт капеля бандуристів Ліґи Української Православної Молоді під дириґентурою Петра Китастого, піснями: „Ой, здається, не журюся„ на слова Л. Українки, муз. Л. Самарської та народну пісню — „Цвіте терен" в обробці Анатолія Авдієвського. В ансамблі заспівували: Ганна Том'як та Лідія Китаста.

Атракційною точкою мистецької частини був сольовий виступ молоденької студентки Марусі Сисак, яка вперше виступила перед численною авдиторією. При фортепіяновому супроводі Нелі Слаболенш, Маруся Сисак сопраном проспівала — „Зелені гори" на слова Л. Українки, музика Балтаровича та народну пісню „Гандзя". Струнка, в барвистім національнім костюмі, співачка чарувала авдиторію своєю поставою та виконанням італійської школи.

На закінчення мистецької програми, мистецький керівник, Микола Самокиш пригадав глядачам сіру давнину, поставивши інсценізацію „Оборона Січі" в час московської навали в Україну. Інсценізація відбулась при відповідних декораціях з козацькими гарматами, за якими виблискували шаблями оборонці Січі — леґендарні козаки. На авансцені, кобзар на бандурі (М. Самокиш) акомпаньював прелюдію оборони Січі, а обабіч його деклямували історію руйнування Січі Мар'яна Лісківська та Леся Місьонґ.

За валами Січі, під час реву гармат козаки під проводом баритона, Петра Пахолюка співали бойову пісню.

Сестрицтво Катедри Св. Покрови приготовило смачний обід, тактовно обслуговувало присутніх та своєю муравлиною працею зібрало протягом року і пожертвувало на будову храму п'ятнадцять тисяч долярів.

Технічну підготову для проведення свята по господарчій частині з повною посвятою провів Леонід Шашло.

Свято золотого ювілею УАПЦ закінчено спонтанним співом національного гимну всією авдиторією.

Ст. Федорівський

З НАСТУПНОЇ ВЕСНИ РОЗПОЧНЕТЬСЯ БУДУВАННЯ нової автобусової станції в Ню Йорку, чи точніше — велика розбудова існуючої тепер. Все будівництво буде коштувати 87 мільйонів долярів. Над старою станцією „Порт Оторіті" буде збудований хмарочос на 45 поверхів, а саму станцію розбудують так, що додатковий 5-типоверховий будинок буде сягати від 41 до 42 вулиці. Будуть прокладені також нові переходи до „сабвею".

В Австралії розпочнуть відзначати 60-ліття створення Пласту

Канбера. — Пластуни в Австралії розпочинають, з доручення Головної Пластової Булави, святкування 60-тої річниці створення українського Пласту. У зв'язку з цим заплянововано провести в Австралії Ювілейну Пластову Зустріч, що має тривати в днях від 24-го грудня 1971 р. до 3-го січня 1972 року. Пластова зустріч відбудеться на пластовій площі „Бескид" біля Аделаїди, а в програмі заплянованi змагання з ділянок пластових, мистецьких і спортових. На неділю 2-го січня заплянована зустріч пластунів з батьками та громадянством при великій ватрі. В Австралії тепер розпочинається літній період, молодь готується до таборування, а членство Пласту і Пластприяту — до змагань і найкращих вислідів у тих змаганнях з різних ділянок знань і пластових умілостей, на честь 60-ліття створення Пласту в Україні.

Пласт на Карпатській Україні у 50-ліття його заснування

Юлія Ревая я пізнав в Ужгороді, як шкільного референта народного шкільництва Карпатської України в 1923 р. Він не був моїм шефом, бо я належав до ресорту середнього шкільництва. Ввесь час мого побуту на Карпатській Україні я мав з ним близький зв'язок у видавничих справах.

Народних шкіл на Карпатській Україні було багато, майже в кожному селі, де була українська молодь.

Крім загальних обов'язків шкільного референта народного шкільництва до його ресорту належало підсилення книжками бібліотек народних шкіл, а почасти і вищих початкових шкіл, які називалися горожанськими школами. У роках мого побуту 1923-1929 рр. обов'язував правопис за граматикою, яку уложив проф. д-р Панкевич. Він мусів уложити такий правопис, який задовольняв би українців і місцеве населення, яке ще було під впливом старого, сильно змосковщеного букв ô, ы і ѣ, що наближало до московського правопису.

Кожну книжку можна було видати в Ужгороді, але щоб її закупив Шкільний Реферат (Кураторія), вона повинна була бути написана в урядовій мові, звичайно без будь-якої критики урядових чинників без політичної закраски. Закуп книжок для тих шкіл належав до компетенції референта Юліяна Ревая. Треба признати, Ю. Ревай закуповував кожну українську книжку, оскільки вона своїм змістом надавалася для шкільної молоді.

Я зареєструвався в уряді, як пластове видавництво „Ватра" і почав на власні кошти видавати великі книжки, по дешевій ціні. У 1925 р. вийшло друком дві брошурки: „Чудо св. Миколая", яке між іншим кількакратно виставлялося в школах Карпатської України. Автором її був письменник Спиридон Черкасенко. Друга брошурка було „Свято свободи". В 1926 р. вийшло кілька оповідань Т. Сетона „Дикий кіт", „Малпа Інні", „Старий борсук"; З. Лятерлеф „Старенька Мати" „Пес і Лось"; Гульберта „Доля медведиці",; С. Гедина „Подорож по Тибету" і Л. Бачинського „Отруйні гадини". До тієї збірки ще увійшла одна пластова книжечка „Пластунки" Губалика. Всі ці брошурки були переплетені в одну книжку „Оповідання" і закуплені шкільною владою, за старанням Ю. Ревая. Видавництво „Ватра" могло далі поширювати видання книжок і вийшло ще більша розміром книжка „Пластовий Співаник", який уложили Дуб-Кобза і моя праця „Правила доброго поведення". Ці дві книжки вийшли двома правописами: урядовим і загально прийнятим — фонетичним. Вони були з нотами і багатими ілюстраціями. Шкільний Відділ в Ужгороді ще видавав під редакцією Юліяна Ревая журнал для народних шкіл під назвою: „Учитель". У тому журналі Юліян Ревай досить відважно помістив мою статтю „Вовченята і Лисички", — це був матеріял для праці з новацтвом. З тієї статті була зроблена відбитка. Я подивляв відвагу Юліяна Ревая, який у державному шкільному органі, умістив цю статтю, а тим самим леґалізував право в школах провадити гуртки новацтва. Це я уважаю найбільшою заслугою Юліяна Ревая для пласту на Карпатській Україні і він заслуговує на повне признання.

На жаль у 1929 році я мусів покинути Карпатську Україну, а далі прийшло розв'язання Пласту в Галичині й заслуги Юліяна Ревая для Пласту не були належно оцінені. Тепер є нагода Головній Пластовій Булаві нашого Пласту взяти під розвагу заслуги Юліяна Ревая для Пласту на Карпатській Україні й нагородити його 1-им Пластовим Відзначенням „Свастикою Заслуги", яка була спеціяльно ухвалена Верховною Пластовою Командою у Львові й деякі пластуни були тією свастикою нагороджені, між ними і автор цього допису.

До мого приїзду на Карпатську Україну в 1923 р. вийшла брошурка Остапа Вахнянина „Пласт" стор. 16 у видавництві „Тиса", а в 1924 р. накладом „Пластуна" вийшли книжки: „Дух лісу" — С. Томсена, його ж Оповідання („Дикі качки") та Божетеха Пешека — „Лицарі таборового огню". Про книжки, які вийшли в Празі, а також про пластові календарі тут не згадуємо. Про всі книжки, які вийшли в Ужгороді й в Празі до мого приїзду на Карпатську Україну теж не згадую. Вони докладно описані в „Пластовій Бібліографії", яку я уложив в 1959 р. й вони вийшли в Клівленді виданням Українського Музею-Архіву.

Леонід Бачинський

Панель 64-го Відділу СУА в Ню Йорку про „Українського Сократа" Г. С. Сковороду

Напередодні 250-ліття народження Григорія Савича Сковороди 64-ий Відділ СУА в Ню Йорку влаштував вечір - панель, присвячений цьому унікальному й найбільшому нашому філософові-мандрівникові, українському Сократові, який був широко популярний і мав великий вплив на ментальність своїх українських сучасників і пізніші наші покоління—між іншим Т. Шевченка—та був відомий в цілій Европі й Америці.

Вечір відбувся дня 2-го жовтня ц. р. у власній домівці Відділу при участі членства й гостей. Відкрила його заступниця голови Марія Даниш. Панелістками були: Марія Савчак, Христина Навроцька, Люба Волинець. Модераторкою була культурно-освітня референтка Оксана Щур.

Х. Навроцька у своїй доповіді накреслила сучасне Сковороді історично-політичне, національно-суспільне культурне й церковно-релігійне тло, на якому жив і діяв мислитель і яке формувало його індивідуальність, зумовило його філософський світогляд та на якому Сковорода витиснув печать свого духа.

Життєпис і творчість Г Сковороди на підставі даних першого його біографа, його учня й приятеля Михайла Ковалинського та на підставі найновіших дослідів подала М. Савчак, рясно пересипаючи свою доповідь цитатами з писань філософа та з поетичного твору про нього П. Тичини п. н. „Сковорода". Вона теж подала бібліографію писань Сковороди, що через цензуру не появилися за його життя й щойно останньо були опубліковані.

Л. Волинець говорила про Сковороду, як філософа, як автора філософсько-богословських і етнічних трактатів, як учителя-педагога й викладача вищих шкіл, як суспільно-політичного мислителя з поетичними, співацькими та музично-композиторськими обдаруваннями. У своїй доповіді прелеґентка використала, між іншим, основну а тепер рідкісну працю академіка проф Д. Багалія „Мандрований філософ Г. С. Сковорода", що появилася в 30-их рр. в часи т. зв. „українізації" й тому великою мірою вона є об'єктивною.

Сковорода шукав правди в пізнанні самого себе, у внутрішньому спокою, що базується на гармонії власного „я" з природою й усюди присутнім Богом. Він вірив у подвійний світ: видимий - матеріяльний і невидимий—безсмертну людську душу. Заперечуючи, зовнішньо-формалістичну заскорузлість та мертвому церковно релігійному житті та його назадництві. Сковорода на базі св. Письма, яке завжди носив із собою, старався дійти до праджерел християнізму.

Він гостро засуджував політично-національний гніт і соціяльний утиск, виступав проти космополітизму, проти національного відступництва заради почестей, титулів, користолюбства, поборював зматеріялізування деяких світських і священичо-чернечих кіл.

Свої філософські погляди Сковорода висловлював не лише в науках, лекціях, розмовах, діялогах, диспутах і писаних трактатах, але й у поетичній формі—у віршах, піснях, байках, які кружляли поміж народом. Одначе найкращим висловом цих поглядів було його власне життя. Він жив так, як навчав—світ не спіймав його, хоч заставляв на нього свої зрадливі й приманливі сіті. І хоч за словами історика Єфименкової, які зацитувала Л. Волинець, Сковорода не створив епохи, то був учителем свого покоління й накреслив шляхи українського філософського мислення.

Хоч панелісти мусіли здебільша послуговуватися необ'єктивними, бо писаними з матеріялістичної точки зору джерелами підсовєтських авторів та текстами писань Сковороди, виданих підсовєтською цензурою—західньо-українські студії Сковороди спорадичні й причинкарські—вони не дали себе індоктринувати, зуміли видобути з них зерна правди й уникнути тенденційности матеріялів, якими користувалися. Завдяки тому дали правдивий образ Сковороди в усіх аспектах його діяльности.

У другій частині вечора відбувся критичний розгляд єдиного досі в нас біографічного роману підсовєтського письменника Василя Шевчука „Григорій Савич Сковорода". Дискусію започаткувала модераторка питанням до членів панелю.

У дискусії підкреслено позитиви й неґативи твору. До позитивів зараховано нарративний талант автора, підкреслювання ним моментів національної свідомости й політичної незалежности, прив'язання до рідних традицій, засуджування національного відступництва й вислужництва ворогові, політичного й соціяльного гніту та пересадного зматеріялізування коштом ідеалізму.

Основний неґатив, що знецінює роман Шевчука, як мистецько -документальний твір, це те, що автор розминувся з життьовою й мистецькою правдою і дав невірний образ великого мислителя діяметрально різний від правдивого Сковороди. Він використав постать Сковороди, щоб у його добу перенести й у його вчення й філософське мислення вкласти сьогоднішні гасла большевицької безбожницької компартії, створюючи цим враження, будьто Сковорода був передвісником теперішнього антирелігійного руху в Україні. З правдиво християнського мислителя, яким був Сковорода, автор робить наперед скептика, що втратив віру в св. Письмо, як базу свого вчення. Потім зробив із нього визнавця культу реінкарнації і то в переході людської душі після смерти в нижчі форми й види життя. Врешті довів його до повного атеїзму, що заперечує існування Бога та безсмертної душі.

Вечір був вдалою імпрезою, бо доповіді панелісток були на рівні, а дискусія витримана, хоч жвава й хоч порушувала дразливі й контроверсійні питання.

Піля офіційного закриття панелю розмови на тему заслуханого продовжувалися при каві й солодкому.

Марія Барагура
Пресова референтка

СУЖА видала нове побільшене число „Українського Журналіста"

Ню Йорк. — З датою „Жовтень 1971" появилося число 4 - 7 неперіодичного Бюлетеню Спілки Українських Журналістів Америки „Український Журналіст". На 64-ох сторінках поміщено низку статтей, заміток і чимало дрібного інформаційного матеріялу, подано вперше текст резолюцій Світової Конференції українських журналістів, докладні звіти з конкурсу на найкращі журналістичні твори, з Балю Преси й інших імпрез СУЖА. У журналі багато світлин, які проте, на жаль, на невідповідному папері вийшли здебільша дуже погано. Більшість статтей підписані, але деякі підписані ініціялами, що їх трудно розшифрувати. У вступі читаємо, що „публікацією цього числа „Українського Журналіста" і ще двома імпрезами у жовтні й листопаді теперішня Головна (?) Управа СУЖА закінчує свою діяльність". Це значно побільшене число Бюлетеню СУЖА появилося завдяки жертвенності кількох одиниць. Частина накладу появилася з різнокольоровою репродукцією „Пегаса" — декораційного образу мистця Петра Андрусева, яким була прикрашена заля Школи у Філядельфії, де відбувався перший Баль Української Преси. Зрештою, це число „Українського Журналіста", не входячи в його деталі і сутній зміст окремих статтей, виказує дбайливість і чималу працю редакції. (і. к-н)

Стаття Р. Рахманного у „Вінніпеґ Фрі Пресс"

Вінніпеґ. — У щоденнику „Вінніпеґ Фрі Пресс" з 11-го жовтня надруковано багату фактажем статтю українського журналіста з Монтреалю Романа Рахманного під наг. „Важке життя дружин совєтських опозиціонерів". У статті на багатьох прикладах висвітлено для канадійського читача нову тему — трагічне становище дружин тих борців проти комуністично-імперського московського режиму, які не зреклися своїх засуджених і запроторених в тюрми чоловіків, і далі добиваються їх звільнення та привернення їм втрачених прав. Роман Рахманний розповідає про важку долю дружин переслідуваних, між ними Синявського, Даніеля, Мороза й ін. „Дружини переслідуваних режимом росіян, латвійців, українців, естонців, жидів, литовців чи татар знаходять в собі силу духа мужньо переносити свою долю. Вони відмовляються покинути своїх чоловіків", сказано в статті, і активно виступають в їх обороні, без огляду на шикани політичного характеру, економічне переслідування та ін. утиски збоку влади. Автор розповідає також про окремих українок, яких Москва закинула в „кам'яні гроби", як схарактеризував Караванський совєтські тюрми, за любов до їх батьківщини України: про Дарію Гусяк і Галину Дідик, які вже 21 рік караються в совєтській в'язниці на засланні, про Катерину Зарицьку-Сороку, яка перебуває на засланні 24 р. за вимоги свободи і справедливости до людей та українського народу. До них прибувають сотні молодих українок, які вважають за честь змагатися за людські і національні права, і яких комуністичний режим безоглядно переслідує. Роман Рахманний нагадує в статті про тисячі мужчин в СССР, які стали на боротьбу проти режиму і вже сама постава яких є внутрішньою перемогою людського духа над совєтською системою. „Але не треба забувати, сказано в статті, що в більшості за тими мужчинами стоять жінки, — дружини, матері, сестри, повні самопосвяти й жертвенности", про котрих не згадує преса, але які додають стільки сил їх переслідуваним рідним.

УКРАЇНСЬКИЙ КАНАДІЙСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ МИСТЕЦТВА В ТАНДЕР БЕЙ (30 серпня — 3 вересня 1971)

Головним завданням цього фестивалю було дати нагоду українським мистцям, або мистцям українського походження, при співучасті зацікавленої публіки, зустрінутись та обмінятись своїми думками й ідеями щодо сучасного стану мистецтва, розглянути найновіші мистецькі течії та культурні процеси, місце українського мистецтва в Канаді й можливості його розвитку. Виставки їхніх праць та покази мистецьких досягнень були заохотою для молодих творчих адептів мистецтва, щоб пожвавити працю в поодиноких ділянках мистецького і культурного життя українців у Канаді. Місцем та основою для дискусій були доповіді запрошених професорів і відомих мистців (поодинокі і збірні, т. зв. панелі), на зразок семінарів для студентів університету, в ділянках: модерного і народного танцю, балету, драми і літератури, музики, фільмів включно з їхнім виробництвом і світлин-образотворчого мистецтва, скульптури, графіки і кераміки.

Такі широкі рямки і різноманітну програму намітили і, що найважливіше здійснили її в розмірно дуже короткому часі, бо в неповних чотирьох місяцях, (травень-серпень) українські студенти зорганізовані й об'єднані в Союзі Українських Студентів Канади з нагоди свого XII Конкресу, що відбувся негайно по закінченні фестивалю (3-6 вересня ц. р.) в університеті Лейкгеджу Тандер Бей, як і фестиваль у трьох будинках цього ж університету. Головою і душею фестивалю була студ. Христя Хом'як, яка за згодою і моральною підтримкою СУСК-здійснила свої задуми при допомозі відданих справі студентів: Ірки Кунди (музика), Руслана Лоґуша (фільми і світлини), Дарки Малецької (образотворче мистецтво), Аріядни Охримович (танці) і Мотрі Торошенко (драма і література). Адміністраційними справами займалися студенти: Віра Гомівка, Зірха Радь. Володимир Поправа, В. Цибенко і Тарас Юнкевич. З початку не було нічого: ні фондів ні університету, де міг би відбутися фестиваль. Але був сміливий задум і молодечий ентузіязм та сильна віра в доцільність здійснення такої широко закроєної програми.

„Наша спільнота переживає кризу. Деякі з нас затривожені, що ми втратимо нашу мову і культуру, якщо ми щось не зробимо вже тепер. З тієї причини-читаємо в інтерв'ю представника англомовного щоденника „Нюз Кронікл" (Тандер Бей, 31-го серпня 1971. стор. 15) з Христею Хом'як-ми зібрали українських мистців з цілої Канади з метою обмінятись своїми ідеями з приявними на фестивалі учасниками. Слід сподіватись, що з фестивалю вирине спонука мистецького розвитку в українській спільноті, цілій Канаді. Фестиваль допоможе теж тим українським мистцям, які ще не є добре відомі, навчить розвивати свої таланти, розмовляючи і приймаючи участь у майстериях (робітнях) з 150 національно свідомими українськими мистцями, які прибули на фестиваль, як особи з засобом знання".

„Ми дивимось на Канаду-читаємо в інтерв'ю кореспондента другого англомовного щоденника „Дейлі Таймс-Джорнел", Тандер Бей, 3-го серпня 1971, стор. 3, з Христею Хом'як-як на багатонаціональну (в оригіналі: етнічну)-культурну спільноту, де кожна група має право розвиватись. Проблемою для моїх дітей є не те, як навчитись англійської мови, але як вони навчаться української мови. Ви можете вибрати одну годину денно, щоб учитись у школі французької мови, а чому не української, китайської чи якої-будь іншої мови? Робітні і доповіді (лекції) охоплять широкий засяг мистецтва: фільм, танці, драму, музику, літературу, кераміку, графіку, скульптуру і навіть йоґу. Загальна публіка буде мило бачена на якійбудь сесії, а кавярня, відкрита від 9-ої до 1-ої вночі. В п'ятницю, коли кінчається фестиваль, відбудеться голосування, щоб вирішити, чи буде створена Українська Канадійська Мистецька Рада. Якщо ж така Рада буде, Христя Хом'як піддає думку, що її повинні підтримувати фінансово уряд, національна (етнічна) спільнота і торгівля"

Оба згадані щоденники помістили також світлини з виставки мистців, з праці в робітнях і з лекцій-доповідей по семінарях з мистцями доповідачами. Про фестиваль писала також преса в Торонто, як ось „Торонто Телеґрам", мабуть інші англомовні щоденники. Вістка про цей фестиваль докотилась навіть до англомовного щоденника в Едмонтоні „Едмонтон Джорнел". СіБіЕс передало українською мовою радіопередачу про фестиваль в Україну.

Відкриття і кількість учасників

Відкриття фестивалю відбулось у понеділок, 30-го серпня ц. р. перед полуднем. Склали привіти: від університету Лейкгед (що відпустив на фестиваль і пізніше на XII конґрес СУСК три будівлі, мешкальні будинки для студентів на побут і нічліги для учасників фестивалю та харчівню для студентів-декан Кир), від управи міста Тандер Бей-радний Гепеси, (в неприявності посадника; він передав дарунок Христі Хом'як) і від СУСК-студ. Марко Слотюк. Він відчитав теж привіти, що наспіли телеграфічно від: прем'єр-міністра П'єр Трудо, мін. Роберта Андраса-від федерального уряду, від прем'єра міністра В. Дж. Дейвіса і від провінційного секретаря та міністра громадянства І. Яремка-від уряду Онтеріо, від губернатора Саскачевану, д-ра С. Воробця і від посадника Вінніпеґу, Степана Дзюби. Коротке слово сказала Х. Хом'як і приявні стали оглядати виставку 22-ох мистців, приміщену в просторій аґорі. Першого дня, у понеділок 30-го серпня увечері було зареєстрованих 215, у п'ятницю 3-го вересня вже було 450 учасників, крім численних гостей з Тандер Бею, української спільноти, яка раділа й фестивалем і XII конґресом СУСК, а її провідні діячі допомагали організаторам.

Мистці присутні на виставці

У виставці взяли участь такі мистці: різьбар Лев Молоджанин з Вінніпеґу—УГПЦ Іларіона і відомого дві голови: митрополита світливця Карша з Оттави та дві статуетки (ахти); Графік Яків Гніздовський (Ню Йорк)—6 дереворізів: лан пшениці, безлисте дерево, будяк, 2 барани, стадо овець і вівця; Василь Курилик - загально відомий мистець у Канаді не тільки з своїх прекрасних картин краєвидів пейзажів, але й картин на євангельські теми, з чотирьома картинами: „Господи, коли ж ми бачили тебе голодним"? „Людина без Бога" і два прегарні краєвиди; Ліліян Сафинчан—4 картини, 2-ох великих розмірів: гра кольорів, що їх можна побачити в голях великих прилюдних будівель, дві меншого розміру; Галина Новаківська—2 картини: мати з немовлям і донечкою та місяць; Аріядна Лисак, графіка, рисунок на склі (лінії) і збіжжя. (Мистецькі студії в Грацу і в Монтреалі. Приймала участь в 44-ох збірних і 5-ох індивідуальних виставках); Ксеня Аронець, графіка—2 картини; Галина Козорич—2 картини. Прімровз Дяків—14 сцен з „хресного шляху" Христа Господа; Ігор Дмитрик—1 картина; Р. Юристий—5 картин; Василь Лобчук—2 картини, Д. Прох—1 картина. Микола Кухній—2 картини. Орест Савчук—2 картини, Степан Репа—2 картини, рисунки олівцем і 6 акварель. Микола Колодка-5 картин; Р. Лісовий—2 картини; Доріо Лусич—5 картин; Ігор Тодорук—16 картин; графіка обкладинки, оголошення. У виставці взяли також участь два українські карикатуристи, відомі з своїх карикатур в англомовних щоденниках. Улющак, „Едмонтон Джорнел"—5 карикатур і Петро Куч (Вінніпеґ „Фрі Прес")-14 карикатур і 3 картини. Повних 5 днів виставка притягала увагу своїх і наших співгромадян, які оглядали її з заціхавленням. Пояснення радо давали мистці, або студ. Дарія Малецька.

Доповіді і практичні поради в робітнях з мистцями

П'ять днів відбувались доповіді з дискусіями на зразок семінарів і практичними порадами, вказівками, в робітнях 56-ох майстрів-мистців, відомих діячів української культури, професорів університетів, поетів, письменників, музиків і дириґентів, хореографів, фільмовиків, тощо. Програма була дійсно різногранна і багата. Рішуче не було змоги побувати не тільки на всіх, але навіть на тих, що ви їх могли сприйняти, з огляду на

(Продовження на стор. 4-ій)

До 50-річчя УВУ на Заході ЗСА

Болдер-Грилі, Колорадо — У четвер, 4-го листопада 1971 р. в приміщеннях бібліотеки Університету Колорадо в Болдері відбулося третє засідання членів Ініціятивно - Координаційного Комітету Ювілейних Відзначень 50-річчя УВУ на Заході ЗСА. На порядку денному нарад членів Комітету стояли питання зв'язків К-ту з поодинокими українськими громадами, тобто з центральними організаціями (відділами УККА або рівнозначними, як УКО в Каліфорнії й інш.) українців на Заході Америки, для координації плянованих святкувань Ювілею УВУ весною 1972 року, започаткування підготови тих святкувань у Денвері шляхом допомоги місцевому Відділові УККА в заснуванні Ювілейного Комітету та Т-ва Прихильників УВУ в столиці Колорадо та видання 1-го числа бюлетеня Ініціятивно-Координаційного Комітету для західніх стейтів країни, як також справа урухомлення грошових збірок на УВУ.

Бюлетень у формі неперіодичного видання 22-х сторінок великого формату з офсетною репродукцією матеріялів про УВУ з української преси та описом відзначень Ювілею УВУ в деяких містах Америки й Канади й потрібними інформативними даними для урухомлення подібних відзначень на Заході ЗСА незабаром вийде з друку та буде розісланий дотичним громадам разом із деякими публікаціями УВУ. Проводи центральних організацій і Ювілейні Комітети на Заході ЗСА, де ще не було відзначень Ювілею УВУ мають подати Ініц.-Коорд. Комітетові замовлення щодо кількости бажаних примірників Бюлетеня та тримати постійний зв'язок з Ініц.-Коорд. Комітетом у всіх справах Ювілею.

Згідно з повідомленням із Лос Анджелесу, там під проводом Українського Культурного Осередку (що виконує ролю Відділу УККА) та його голови мгр-а О. Веселого вже зроблено перші кроки щодо підготови до відзначень ювілею УВУ. Також Денверський Відділ УККА незабаром приступить до вибору Ювілейного Комітету з представників усіх організацій міста для тієї цілі.

На засіданні Ініціятивно-Координаційного Комітету вирішено також видати Ювілейну Книгу ювілейних відзначень УВУ на Заході ЗСА після того, як ті відзначення відбудуться весною наступного року. Тому всі дані про працю Ювілейних Комітетів, Т-в Прихильників УВУ та окремих осіб, зокрема жертводавців та учасників усіх імпрез з тієї нагоди, відповідні світлини осіб і подій слід дбайливо зберігати та надсилати до Ініц.-Коорд. Комітету на адресу секретаря і пресового референта (Грилі, Колорадо).

Вирішено також на засіданні зібрати імена всіх колишніх студентів УВУ, магістрів і докторів, проживаючих на Заході ЗСА, з метою створення Т-в Прихильників УВУ та заанґажувати їх до організаційно - академічної підготови святкувань Ювілею УВУ. Тому всіх, кого це торкається, просимо зголоситися в Ініц.-Коорд. Комітеті.

Незабаром Ініц.-Коорд. Комітет розішле збіркові листи до громади на Заході ЗСА, і в цій справі слід звертатися до заст. Голови Ініц.-Коорд. К-ту і Скарбника (Болдер, Колорадо).

Членами Ініц.-Коорд. Комітету вирішено, що всі біжучі видатки, пов'язані з різного роду друками (бюлетень, копіювання інформативного матеріялу й інш.) для підготовки Ювілею УВУ на Заході ЗСА, покищо покриваються самими членами Комітету, але при дальшій праці і збільшенні тих видатків Комітет буде звертатися до доброчинців із Заходу ЗСА з проханням фінансової допомоги в цій справі.

На засіданні вирішено також просити українські пресові органи про допомогу в підготові ювілейних відзначень УВУ на Заході ЗСА шляхом публікації всіх пресових повідомлень Ініціятивно-Координаційного Комітету та репортажів із місць про підготову й перебіг святкувань.

Іван Овечко
Секр. і Прес. Реф. Ініц.-Коорд. К-ту Ювілейних Відзначень 50-річчя УВУ на Заході ЗСА.

Dr. J. Owechko,
University of North Colo.
Greeley, Colo, 80631

„Українська книжка шукає читача"

Під такою назвою - закликом у залі Літературно-Мистецького Клюбу в Ню Йорку була влаштована Виставка книжок від 1-го до 3-го жовтня, з участю Окружної Ради СУА в Ню Йорку, Літературно-Мистецького Клюбу, Українського Музичного Інституту і Нюйоркської Групи. На виставці були книжки, видані на еміґрації від 1969 р. до 1971 включно.

Книжки були випозичені з крамниці „Арка" в Ню Йорку, від видавництва НТШ, „Говерля", „Свобода" „Наша Батьківщина" „Молоде Життя", „Смолоскип" і „Пролог" та з приватних збірок п. Люби Волинець, п-и Марти Чапельської, д-ра Ярослава Падоха, чотирилітньої Оленки Червоняк, Окружної Ради СУА і 64 Відділу СУА. Бібліографію дитячих видань виготовила п-а. Світляна Луцька, музичних п-а Марта Чапельська, а всіх інших жанрів — п-і Люба Волинець. Мистецьким оформленням Виставки зайнялась п-і Слава Геруляк, мистецька референтка Централі і Окружної Ради СУА.

У п'ятницю 1-го жовтня від години 12-ої в полудне Виставка була відкрита для шкільної молоді, і її відвідали учні початкової і середньої Школи св. Юрія та Школа Українознавства при „Самопомочі".

Офіційне відкриття відбулося в п'ятницю о год. 7-ій вечора. Програму заповіла п. Оксана Щур, культ.-освітня референтка Окружної Ради СУА і організаторка Виставки.

Виставку відкрила її ініціяторка, Голова Окружної Ради СУА в Ню Йорку, п-і Іванна Рожанковська, яка між іншим, сказала, що у нас майже нічого не робиться у ділянці популяризації української книжки і її реклями, тому не видавці зайнялись Виставкою книжок, а читачі, які розуміють вагу і вартість української книжки, як одного з основних засобів для збереження української субстанції на еміґрації. Другою точкою був загальний огляд видань, який приготовила п-і Люба Волинець. Третьою — обговорення видань, в якому взяли участь: п-а Світляна Луцька — Ювілейні Книги „Хронологія Лесі Українки" „Бояриня", „Англомовна Енциклопедія", Марунчак, — „Українці Канади" (в англійській мові; п-і Люба Волинець — Савченко Ф. „Заборона Українства", Митрополит Шептицький — письма і послання, та Вінцена, С. „Звада"; п-а Марта Скорубська: література, „Координати". передруки, переклади та книжки з суспільної і політичної ділянки. Останньою точкою було висвітлення прозірок про мистецькі книжки, які вийшли в Україні (на еміґрації таких видань не було). Прозірки зробив і висвітлив інж. Богдан Геруляк, а цікаво пояснювала їх п-і Слава Геруляк.

У неділю 3-го жовтня о год. 5-ій відбулося закриття Виставки зі слідуючою програмою. Відкриття — п-і Меланія Байлова, від Українського Музичного Інституту. Огляд музичних видань приготовила п-а Марта Чапельська, яка з жалем ствердила, що важко було зібрати відомості з музичної творчости, бо немає музичного центру, який би такі інформації давав і збирав. Музичних творів вийшло мало. Появились композиції хорові, опери, оперети та інструментальні твори.

З черги студентка УМІ п-а Ірена Пелех, кляса п-і Галі Клим, виконала твори Н. Нижанківського, Лева Ревуцького, Миколи Фоменка і Кос Анатольського.

Огляд дитячих видань зробила член представництва ОПЛДМ у ЗСА п-і Катруся Червоняк, він буде надрукований у „Свободі". Студія Мистецького Слова п-і Ліди Крушельницької рецитувала уривки зі слідуючих книжок: Діма — „Кіт Мурлика". Роман Завадович — „Я піду", Ніни Мудрик — поезії. Іван Смолій — „Сонцебори". Микола Щербак — „Волошки" і Леонід Полтава — „Абетка".

Виставку відвідало 172 особи. Прикро вразила відсутність письменників, журналістів і видавців (за вийнятком В-ва „Пролог").

Сподіваємось, що ця цінна й цікава Виставка (хоч були недоліки) стане перманентною в Ню Йорку, а інші громади візьмуть приклад з великої праці українського жіноцтва, яке бореться за збереження української книжки, бо в ній рідна мова, історія і конденсація знань та досвід і переживання цілих поколінь нашого народу.

Складаємо щиру подяку і признання всім, що причинилися до улаштування Виставки і виконання програми.

Євгенія Рубчак-Єнсен,
член Пресової Комісії при Окружній Раді СУА в Ню Йорку

Доповіді Бібліографічної Комісії Наукової Конференції — Семпозіюм з нагоди 50-ліття Українського Вільного Університету

В Українськім Інституті Америки в Ню Йорку з нагоди 50-ліття УВУ, заходом д-ра П. Гоя та д-ра В. Лучкова й інших, улаштовано Наукову Конференцію - Симпозіюм в днях 23 - 24 жовтня 1971 р. з кількома десятками доповідей, виголошених, на біля 16-ох комісіях.

Дня 23-го жовтня 1971 р., як третя з черги Бібліографічна Комісія, відбула свою сесію під головуванням д-ра Ол. Соколишина з участю Голови Гол. Управи ТУБА д-ра Дм. Штогрина, проф. Вол. Міяковського від УВАН, д-р Марії Кобринської та інж. Романа Кобринського від НТШ, д-ра Мих. Боровика з Національного Музею Канади, проф. д-ра Богдана Романенчука — видавця Української Книги, Ніягарський Університет, д-р Віри Ортинської — Колюмбійський Університет — Медична Бібліотека, мґ-ра Лідії Гладкої-Сітин Голл Університет — Бібліотека, проф. Ів. Гвозди Сиракюзького Університету, проф. д-ра Юрія Кульчицького — Стейтовий Університет в Янгставні, Огайо, проф. д-ра Вас. Лучкова - Роклендський Коледж, судді д-ра Івана М. Новосівського, проф. Олекс. Сидоренка — Іллинойський Університет в Урбані, д-ра Марка Антоновича — Канадійська Радіовисильня СБС, Валерії Служки, Ярослава Гладкого й інших. Присутніх — понад 20 осіб, які з увагою вислухали, крім привітання присутніх та ними репрезентованих установ, слово д-ра Ол. Соколишина, який звернув увагу, що в УВУ відбувались виклади нової національної науки історії українського права, проф. д-р Дм. Штогрин — Голова Гол. Управи ТУБА з Іллинойського Університету в Урбані, говорив на тему: „Релігійні книги й церковні книгозбірні, як джерела історії України, їхнє значення та примінення в дослідах" з докладною аналізою та конкретними висновками й побажаннями, д-р Ол. Соколишин доповідав на тему: „480-річчя слов'янських кириличних друків Святополка Фіоля з Кракова", де на основі нових даних вказав, що Фіоля не був німцем, як писалось колись, а лемко з Карпатської України. Була ще доповідь д-ра Романа Вереса — голови Українського Національного Музею в Чикаґо та Голови Українсько - Бібліографічно Довідкового Центру в Чикаґо на тему: „Проблема українсько - польського кордону в англійській пресі 1917 - 1946-го", яку читав суддя д-р Іван М. Новосівський. На закінчення д-р Ол. Соколишин доповідав на тему: „Стан бібліографії україніки англійською мовою у Вільному Світі і в Україні", підкреслюючи вагу тутешніх англомовних видань, які змушують в Україні видавати викривлені англомовні видання, як наприклад, відповідь на Енциклопедію Українознавства англійською мовою в 2-ох томах — одним томом Української Совєтської Енциклопедії.

Після короткої дискусії, доповіді закінчено з подякою — всім присутнім за участь.

Д-р Ол. Соколишин

Листопадові Роковини в Дітройті

Цього року Листопадові Роковини на ширшу скалю з різних причин тут не відбулися. Відділ ОбВУА відзначив ці важливі історичні Роковини в суботу, дня 30-го жовтня 1971 р. по полудні в долішній залі української парохіяльної школи при вулиці Мек Дуґал цікавою доповіддю побратима ред. Михайла Бажанського п. з. „Військова муза від битви під Полтавою до Визвольної Війни". Доповідач відчитав також зміст оригінального листа стрілецького маляра Осипа Куриласа, написаного 1917-го р. до Івана Боберського, який тоді перебував у Відні. Голова Відділу, д-р К. Цепдий, доповнив доповідь деякими моментами, пережитими під час Визвольної Війни. Відзначення закінчено відспіванням українського національного гимну.

Того ж дня о год. 7-ій вечора в Церкві Непорочного Зачаття Отці Василіяни відправили молебень і панахиду за душі воїнів, які віддали своє життя за волю України. У цих відправах взяли участь члени Відділу ОбВУА Станиці I-ї Української Дивізії УНА зі своїми прапорами.

В понеділок дня 1-го листопада, згадані члени комбатантських організацій і члени Станиці Бр. УСС-ів з прапорами були приявні на відзначенні Листопадових Роковин, влаштованих у Воррені Пластовою Станицею. Це була справжня маніфестація духової Єдности трьох поколінь, при дуже милій атмосфері, за що належиться Проводові Пластової Станиці признання і подяка.

Фр. Л.

„Запорожець за Дунаєм" у Філядельфії

Безсмертний „Запорожець за Дунаєм", оперета з чудовою музикою, укладу Гулака - Артемовського, вже понад сто років не сходить з українських сцен, не тільки в Україні, але і в цілому світі, при чому перекладають її на інші мови і ставлять на світових сценах.

Може жадна інша українська театральна вистава не викликає такого ентузіязму серед українських глядачів, як саме — „Запорожець за Дунаєм".

Оперету „Запорожець за Дунаєм" у Філядельфії, в залі Бенджамін Франклін поставив „Український Оперний ансамбль, з Ню Йорку, дня 10-го жовтня ц. р.

Спів і гра артистів — відтворили перед нашими очима моменти зі золотої доби нашого українського театру на рідних землях. Оперові співачки Г. Андреадіс, в ролі Одарки, і М. Кокольська, в ролі Оксани, своїми феноменальними голосами і чудовою грою, увели приявних на залі в чарівний світ духової насолоди.

Незрівняний Л. Рейнарович в ролі Карася, Запорожця, і грою та голосом нагадував нам найкращих артистів, що будь - коли виступали на українських сценах. Уперше в українському театрі, в ролі Андрія виступив оперовий співак, Богдан Чаплинський, який дотепер виступав тільки в американських операх. Цей молодий, оперовий співак зі своїм чудовим, бравурним тенором — має перед собою величну кар'єру, а для нашого українського театру Б. Чаплинський — це цінний набуток, з чого ми дуже радіємо, бо це й запорука дальшого розвитку і удосконалення нашої української опери на еміґрації. И. Головацький, в ролі султана і другі, як Т. Федорович, своїм співом і грою доповнювали зразково гармонійну цілість спектаклю.

Диригент оркестри п. Стратичук, своєю музичною, технічною вмілістю, і сама оркестра своєю знаменитою грою — дуже добре вив'язалися зі свого завдання. Треба подивляти великий вклад праці цілого оперного ансамблю. Артисти одержали чудові китиці квітів, а проф. І. Жилавий в своїй промові сердечно дякував нашим артистам.

Милою несподіванкою для глядачів був додатковий виступ в тракті вистави танцювального ансамблю — групи СУМА „Верховинці", під керівництвом А. Ґензи, з власною оркестрою. Перед нашими очима просувались в ритмічному танку наші танцюристки в чудовій українській ноші. Черговий український танок наших юначок і юнаків, що його виконав цей самий мистецький балет, викликав на залі захоплення і подив. Наші молоді козаки, в козацьких строях, в широких шараварах, як символ широкої козацької волі, гуляли і виконували в танку й акробатичні штуки, особливо Р. Строцький.

І ми раділи, що цей танок вщерть полонить нашу молодь навіть вже тут народжену, що України ніколи не бачила.

Наприкінці, наші завваження щодо самого адміністративного порядку вистави: треба було подбати, щоб організація театральної вистави і порядок на ній, не відставали. Також декорації могли б бути кращі, і треба було підшукати більшу залю, з кращою акустикою, особливо для таких могутніх голосів. Багато людей відійшло з-під каси, бо не вистачило квитків, — на залі не було вже місця... Українське громадянство Філядельфії нетерпляче чекає на чергові вистави, що будуть на такому високому мистецькому рівні, як „Запорожець за Дунаєм.

Проф. Іван Папель

Американці підтримують участь ЗСА в ОН

Ню Йорк. — Інститут Гейрріса провів опитування в загальнокрайовому маштабі, ставлячи кілька запитань, що стосуються участи і ролі ЗСА в Організації Об'єднаних Націй. 8 відсотків опитуваних висловились за тим, щоб ЗСА вийшли з ОН, які прийняли в членство комуністичний Китай і виключили Національний Китай; 30% з усіх опитуваних висловили думку, що треба було б зменшити фінансування ОН збоку ЗСА, але 33% висловились за тим, щоб зберегти сучасне становище, а 12% бажають, щоб ЗСА були ще більш активніші на форумі ОН. Було задано також запитання про визнання Америкою червоного Китаю. З усіх опитуваних 46% висловились за тим, щоб Уряд ЗСА офіційно визнав червоний Китай, проти — 29%, а 25% опитуваних на це питання не дали ніякої відповіді. Однак, 62% з усіх опитуваних, як виявилося з анкети, схвалюють плян поїздки президента Ричарда Ніксона до комуністичного Китаю, а проти висловились 24%, при 14% „стриманих", без виробленого на цю справу погляду.

УСПІХ ОЛІ БРЕНЬКО

Су Сейнт Марі, Онтаріо. — 17-річна учениця 12-ої кляси, перша в навчанні, Оля Бренько здобула на конкурсі виявлення талантів серед дівчат перше місце, а в „Ротері Клаб" перемогла багатьох конкуренток і була вибрана „Королевою Клюбу". Минулого року вона була також „Королевою" місцевої популярної команди футболістів. Крім навчання, грає на фортепіяні, вишиває, займається спортом тощо. „Вісник" з Вінніпеґу з 1-го листопада подав таку заяву дівчини: „Я горда, що я православна українка і ніде не соромлюсь про це сказати. Я люблю своє походження і радію, що я українка", — сказала вона, одержучи „Грамоту"-подяку від місцевої православної громади св. Покрови. Оля мріє про Університет.

Перед Ярмарком 83-го Відділу СУА в Ню Йорку

Членки 83-го Відділу Союзу Українок Америки завжди вважали, що найважливішою їхньою метою є праця, яка приносить користь ширшому кругові громадянства, в першу чергу дітям і молоді. Приклад саме такої праці це видання книжечки „Кіт-Музика" Діми, або щорічні дитячі вишивані забави з різдвяною сценкою, такі популярні серед дітей. Відділ радо підтримує різні релігійні, національні чи суспільні справи, між нішим, дає змогу менше заможним юнакам виїхати на пластові чи сумівські літні табори, утримує студентку в Бразилії.

Найвидатніше підсилює фінанси, які уможливлюють такого типу працю. „Ярмарок", що його 83-ий Відділ влаштовує у передсвяточному часі. Ярмарок відбудеться, як і в минулому, в Домі Ветеранів 33 Схід 7 вул. в Ню Йорку, в неділю 21-го листопада, від 9-тої рано до 2-гої по полудні. Ця імпреза має подвійну ціль, а саме: зміцнити фінансову базу харитативно - суспільної діяльности відділу та уможливити нашому громадянству набути речі, що мають виховний чи національний характер.

У передвакаційному часі було в пресі оголошення про цю імпрезу з вісткою, що можна заздалегідь замовляти дитячі або жіночі вишивані сукні, обруси, альбоми і подібні речі. Їх можна буде одежати тепер на ярмарку, а також вибрати собі з-поміж великої кількости вишивок те, що сподобається. Гості знайдуть там і українські дитячі книжки,—це ж саме Двомісячник книжок для дітей, які завжди є побажаним дарунком на Свято Миколая. Також будуть іграшки, що доможуть дитині вивчити українську азбуку, та ведмедики-гуцулики. Старші зацікавляться оригінальними емаліями, керамікою, зокрема акварелями, призначеними для прикраси дитячої кімнати. Щоб у цей день заощадити нашим паням чимало кухонної праці, членкині відділу подбають про смачне домашнє печиво.

КОМИШИНЕР У СПРАВАХ ТАКСІВОК У НЮ ЙОРКУ повідомив, що буде зроблена спроба заборонити з'являтись на вулицях міста яким 4 000 так зв. „циганських таксівкарів", бо вони не належать до професійної спілки.

УКРАЇНСЬКИЙ КАНАДІЙСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ МИСТЕЦТВА

(30 серпня — 1 вересня 1971 р.)

(Продовження з 3-ої стор.)

зацікавлення і зрозуміння їхніх ідей. Коли ж додати ще виступ танцюристів, висвітлювання мистецьких фільмів, не згадуючи вже про розвагові імпрези у залях кавярні вечорами були дійсно насичені новими враженнями, полонені або бодай заторкнені новими ідеями, ви раділи з обміну новими думками. Ви раділи прислухуючись до молодих, більше або менше заавансованих адептів різних ділянок мистецтва, вже в третьому або четвертому поколінні в Канаді, які-наче б чародійним способом-віднайшли своє „я". Воно тепер певне, що молоді адепти мистецтва будуть творити на основі пребагатих скарбів українського мистецтва, збагачуючи його своїми творчими ідеями. Нема теж двох думок, що вони, мов неофіти, будуть зберігати, плекати, розвивати духові первні великої культури української нації. Ось, чому всі ми, мов діти, раділи з участи в фестивалі, що вможливив пізнати чи радше освідомити собі всі наші творчі можливості в Канаді, намітити шлях росту і розвитку. Пригляньмось ближче поодиноким ділянкам мистецтва.

Музика. В своїй доповіді „Українська музика в Північній Америці", проф. Іван Ковалів, загально відомий учитель гри на скрипці, управитель Українського Музичного Інституту в Торонто, подав не тільки історію музики, але й з'ясував великі можливости її росту і розвитку. Слідкуючи ж за методою розучування пісень двох диригентів: Т. Кардаша і В. Климкова, ви впевнені, що українське хорове мистецтво буде жити і розвиватись, бо ж молодь зацікавлена ним і швидше чи пізніше заповнить хорові ансамблі. З цих молодих адептів музичного мистецтва прийдуть нові диригенти на зміну старших, які важко працюють і докладають усіх сил, щоб українські хорові ансамблі вив'язались якнайкраще з своїх завдань. Т. Кардаш закінчив високу музичну освіту в консерваторії в Києві і тепер працює в університеті в Едмонтоні, диригує двома симфонічними оркестрами молоді. Радіє, що його запросили на фестиваль. В. Климків, відомий диригент хорового ансамблю у Вінніпеґу, радо ділиться своїм знанням з молодими студентами, співаками, як і молодий піяніст Іриней Жук з Монтреалю. Приємно слухати гру і приглядатись як ввічливо підходить до молоденьких студентів гри на фортепіяні. Молодий Іриней із своєю сестрою Любою, теж відомою піяністкою, яка сама тепер перебуває в Европі на музичному фестивалі, дуже радо передають своє знання молодим учням. Не довелось побувати на лекціях музики Ірки Кунди, яка ще далі її вивчає, та Касіяна, що теж ділимось уже своїм знанням гри на фортепіяні і струнних інструментів. Дуже доброю була доповідь Оленки Лозовчук: „Українські інструменти", ілюстрована висвітлюванням прозірок музичних інструментів України від найдавніших часів та грою на двох лірах—подружжя з Вінніпеґу—Василя і Ганьки Говіки, а на цимбалах—молоденького Василя Свистуна (Вінніпеґ) і п. Гладія (Калґари).

Українські народні танці модерні танці, балет і стилізація українських танців були темами доповідей, показів на лекціях таких знавців і хореографів як: Олени Лозовчук, Марини Рудницької, Наді Корпус, двох заслужених сестер - хореографок: Наді і Люсі Павличенко та Наталки Доброліж-Маївської, як теж Д. Чутра з Маямі. Обі сестри Н. і Л. Павличенко, О. Лозовчук і Н. Доброліж-Маївська приймали також участь у збірній доповіді панелі) та дискусії на згадані теми. Танцювальні ансамблі: „Євшан зілля" (Саскатун) обох сестер Н. і Л. Павличенко та „Сокіл" Н. Доброліж-Маївської захоплювали приявних і збирали заслужену бурю оплесків на окремому концерті в середу першого вересня увечері в університеті разом з квартетом молоденьких співачок-студенток, які виступали з читирьома піснями. В четвер 2-го вересня оба танцювальні ансамблі влаштували окремий виступ в СУМ-для української громади в Тандер Бей. Хто слухав доповідей про танці, балет і їхню стилізацію прийшов до висновку, що молоді хореографи, свідомі своїх творчих можливостей, підуть своїми шляхами використовуючи тільки багацтво українських народних танців як тверду основу, зокрема в балеті.

Образотворче мистецтво було темою доповіді відомого мистця Василя Курилика. Свою доповідь про різьбу Л. Молодожанин ілюстрував фільмовими прозірками з творів грецьких майстрів скульптури, далі творами італійських, західньо-европерських, українських різьбарів, своїми творами кінчаючи. Розповів про свою працю біля двох пам'ятників Т. Шевченка у Вашинґтоні і в Буенос Айрес (його відкриття відбудеться під час окремих святкувань 4-6 грудня ц. р.) та свої вітражі.

Проф. Радослав Жук, відомий архітект, ілюстрував свою цікаву доповідь „Українська архітектура в Канаді" — фільмовими прозірками. На його доповіді приявні мали нагоду побачити архітектурні стилі від найдавніших часів: грецький, романський, ренесанс, ґотицький. барокко, рококо, величаві храми Візантії, в Римі, головні храми Зах. Европи і України-Руси почнаючи від монументальної св. Софії в Києві, її пересмниці тепер у Римі, козацьке барокко, намилувати своє око шедеврами будівництва дерев'яних церков невідомих майстрів в Україні, зокрема в Карпатах, кінчаючи Божими храмами в Канаді. Архітект познайомив теж приявних з своїми плянами Божих храмів і будівель у Канаді, включно з оформленням площі під пам'ятник Т. Шевченкові в Вашинґтоні. Виявнив чому зберігаючи, основу архітектурного будівництва українських церков на Україні, оформлює їх у модерному стилі в Канаді.

Відомий графік — Яків Гніздовський також полонив приявних своєю доповіддю на тему „Дереворізи" (дереворити), розповів про поширення дереворитного мистецтва в Німеччині й Україні в XVI і XVII ст., спинився над їхньою складною технікою, розповів про свою вельми кропітку працю, продемонстрував користування технікою, згадав яке дерево слід уживати найкраще приступаючи до дереворізів і під кінець відбив з свого дереворізу головку капусти на загальну радість і вдоволення дійсно численних учасників.

На жаль не довелось побувати в робітнях ні послухати доповідей мистців: Т. Дякова (Калґари) про кераміку, Миколи Колотки і Аріядни Лисак (Монтреаль) — графіка на склі, що ними були захоплені всі ті учасники, які мали змогу побачити в їхній робітні прецизну техніку і послухати їхніх лекцій. Просто неможливо було побувати на всіх доповідях, бо вони відбувались одночасно з доповідями і поясненнями складної техніки інших мистців. Зате кожний учасник вибирав собі будь-яку тему доповіді, зокрема молоді адепти мистецтва, щоб навчитись від мистців-майстрів в робітнях і скористати якнайбільше в своїй пізніше творчій праці.

Література і поезія, зокрема модерна, була темою доповідей (поодиноких і збірної) впродовж п'ятьох днів. І так проф. Я. Славутич (Едмонтон) виголосив доповідь на тему „Українська література в Канаді", проф. д-р Струк (Торонто) про „Сучасну українську літературу", проф. Я. Розумний (Вінніпеґ) про нюйоркську групу українських поетів. Всі три професори української мови і літератури приймали теж участь у збірній доповіді і дискусії на тему „Проблеми української канадійської сучасної літератури". Троє поетів з нюйоркської групи приїхали також на фестиваль і приймали активну в ньому участь. Поет Юрій Тарнавський (він же ж її провідник) говорив на тему мови і мовних засобів у модерній поезії, поетка Патриція Килина (до речі вивчила українську мову, пише нею свої поезії і перекладає на англійську мову поетичні твори) і поет Олег Коверко говорили про свою поетичну творчість та своє розуміння поезії. Але не довелось почути ні виступу англійської поетки Павлини Єлисавети Ринд, ні доповіді молодого поета Дорія Лусича на тему „Українські канадійські мистці та асимі-

(Закінчення на стор. 5-ій)

ПАМ'ЯТІ ПІОНЕРА О. А. ТЕОДОРОВИЧА

Минулого тижня на нюйоркському передмісті, Джемайка помер о. Ананій Теодорович, протопресвітер і голова Консисторії Української Автокефальної Православної Церкви в Австралії. Його смерть була болючою для його колишніх і теперішніх — друзів.

Нагадуються перші, важкі початки нашої еміграції на новому — п'ятому континенті. Нагадуються перші спроби громадської й церковної організації і піонери цієї організації, нині постарілі чи неживі вже, а тоді молоді, повні сили, запалу й ідеалізму.

Згадуються два будівничі Української Церкви в Ню Савт Велсі: Православної — о. Теодорович і Католицької — о. Дячишин. Цих двоє людей назверх неподібних, а(л)е обидва об'єднані одніею ідеєю. Отець Дячишин, популярний „о. Петро", син підльвівського села, високий, дужий, трохи по-селянськи незграбний і несміливий. Отець Теодорович — потомок старого волинського священичого роду, роду що зріс і зберігся під крилами церков і дав рідному народові цілі покоління духовників і єпископів. Він також—високий, але стрункий, із аристократичними манерами й чудовим басовим голосом. Обидва добрі проповідники, але промовницький талант в о. Ананія без сумніву імпресивніший.

Вони збирали перші громади українських віруючих, у скромних, нераз дивних, романтично примітивних приміщеннях — у „позичених" храмах і каплицях, в приватних хатах, таборових бараках. Нам нагадується одна така великодня Богослужба в таборі в Батгерсті і той опосум, що сидів собі спокійнісенько на імпровізованому престолі, заїдаючи верб'яні „базі". Різно бувало… Але як глибоко переживали українські робітники, закинуті далеко від своїх в австралійський „буш", коли їм довелося почути перший раз від років Слово Боже рідною мовою. Ви нераз могли бачити на твердих, засмаглих обличчях — радісні сльози.

Потім, відбувши контракт, ці самі робітники непогамовано тяготіли до рідної громади, вони творили міцні українські колонії в містах, громадські організації, церковні парафії. З власних мозольних заробітків вони за короткий час спромоглися збудувати величаві храми, чудові громадські будинки, яких могли б позавидувати їм більші й багатші поселення на інших континентах.

Але шлях піонерів був нелегкий. О. Дячишин мав авто — малого „фольксвагена" — і ним об'їжджав раз-і-раз власну „найбільшу в світі" парафію (трохи більшу простором від цілої України), гонячи по пустельних, немощених шляхах, по лісових доріжках, шукаючи загублених парафіян, сповідаючи, вінчаючи, христячи (похоронів тоді в нас мало було, сказано ж — ми були молоді). Старший від нього на десять літ о. Теодорович авта не мав і шоферувати не вмів. Якже йому тоді їздити по велетенських просторах нюсавтвельських? Подумали обидва панотці й найшли розв'язку — їздити автом разом. О. Петро шоферував і здебільша мовчав (він був мовчазний), о. Ананій розказував спогади й говорив на духовні теми.

Таким способом наші два священики-піонери розв'язали на практиці питання транспорту і міжконфесійної співпраці й гармонії. Люди такі як вони створили на практиці своєрідний український „екуменізм" (ще задовго до ватиканського), екуменізм побудований не на дипломатії, а на християнській любові й українському патріотизмі. Цей братній дух дав нашій відносно невеликій громаді в Австралії дивну силу й подивугідні успіхи, що їх завважують і з них дивуються всі посторонні відвідувачі.

Отця Петра вже давно немає між живими. Він загинув як добрий християнський воїн, „на позиції" — під час одного з його незлічених об'їздів, в автомобільній катастрофі. О. Ананій, хоч старіший, а пережив його на десять літ. Він, уже не молода людина, їздив раз-у-раз за тисячі миль, щоб послужити Церкві й народові. Він був учасником европейського Синоду УАПЦ, а недавно — об'єднаного Синоду Православної Церкви в Америці. Та хоч дух у нього бодрий був, то тіло слабе, серце не видержало напруги. Він помер у Ню Йорку, далеко від рідної сім'ї й від любої сіднейської парафії. Він помер як і його колишній товариш з піонерських поїздок — на позиції.

О. Питляр

ШКОЛА У СХІДНЬОМУ ДІТРОЙТІ

Дітройт. — Понад 20 років працює в Східньому Дітройті Школа Українознавства. Цього року викладають в ній 17 вчителів, усіх учнів майже 300 осіб. Між вчителями є чимало молодих сил-ідеалістів, які працюють за мінімальну оплату. Управа Батьківського Комітету щорічно вносить на фонд школи близько 3 000 долярів та закликає батьків, щоб посилали до школи всіх дітей. На потреби школи жертвують також різні місцеві організації, мистецькі об'єднання, спортове товариство „Черник", професіоналісти. Цього року Шкільний Фонд започаткували пожертвами по 50 дол. пп. С. Феденко та І. Журківський. Головою Батьківського Комітету є Микола Лавришин.

Конференція Філядельфійського Деканату УПЦ

Видатною подією Філядельфійського Деканату Української Православної Церкви в ЗСА, була остання конференція духовенства, яка відбулася 2-го листопада 1971 року, при катедрі св. Володимира у Філядельфії Конференція почалася молитвою, яку провів, о. митроф. Мицик, а збори відкрив о. декан Біляк о год. 1.45. Приявними були Преп. Отці: Біляк, Мицик, Двораківський, Борисенко, Щадинський, Яковенко, Угорчак.

Після відкриття конференції о. декан звітував з пробленої праці впродовж року і зазначив, що підготова до Сьомого Собору Української Православної Церкви, який мав відбутися при катедрі у Філядельфії забрало багато часу, що спричинило поменшення активности в праці деканату. Фінансовий звіт передав о. Мицик, який був великою несподіванкою для присутніх. Активність деканату, як і парафії завжди позначується фінансовими операціями і успіхами, за що належиться деканатові повне признання. З неменшим успіхом виявився і звіт деканального секретаря, о. Борисенка.

Отець Щадинський поставив внесок просити деканальний уряд залишитися на наступний рік. Внесок був підтриманий о. Двораківським і прийнятий одноголосно.

Справу підготови „Дня Українського Православного Священика". В цьому році не переведено з огляду на підготову до Сьомого Собору Української Православної Церкви, який забрав багато часу. Тому, що до кінця року залишилось не цілих два місяці вирішено „День Православного Священика" перевести на 11-го червня 1972 року. Однак, підготовча акція мала б початися вже цього року. Ця імпреза є зв'язана зі збіркою на „Пенсійний Фонд" то ж о. декан просив о. настоятелів поінформувати якслід своїх парафіян і заохотити їх до моральної і матеріяльної підтримки, щоб ця імпреза закінчилася повним успіхом.

Програма „Дня Православного Священика" мала б подвійний характер духовний і світський. Імпреза має початися в церкві Молебнем і відповідною проповіддю. Парафіяни мали б підготовити духовний концерт, в якому мають взяти участь усі парафіяни, бодай з однією точкою в програмі „День Православного Священика". З духовних промовців вирішено просити владику Митрополита Мстислава, із світських п. Вороніна який промовлятиме українською мовою і п. Гринишин з Вільмінгтону — англійською. З концертом буде получений бенкет, на який проситься парафіян взяти участь. Квиток коштуватиме 2 дол. від особи. Обов'язком духовенства є якнайскоріше і якнайбільше розпродати між парафіянами квитки, бо від цього залежатиме матеріяльний успіх імпрези, якої більшу частину призначено на „Пенсійний Фонд".

Отець митроф. Біляк пригадав приявним священикам, що не можна забути про „Великопосні Духовні Вправи", які в нашому деканаті вже в традиції. Вони відбулися в минулому році під проводом декана о. Біляка із якнайкращим успіхом. Перевести наступні Великопосні Духовні Вправи поручено о. М. Угорчакові, який в потребі може покликати собі декого з священиків до помочі.

При кінці конференції обговорено підготову до „Конференції Вівтарних хлопчиків", які мали б відбутися 27-го, 28, і 29 червня 1972 р. Провідником для переведення збору Вівтарних Хлопчиків вибрано о. митр. Мицика з Честера, котрому погодився допомогти о. митр. Біляк. Вони у двох мали б виїхати в найближчому часі в Пенсилвенію в „Поканос Мовнтейн" перевірити на місці можливості переведення цієї імпрези. Остаточне вирішення буде на наступній деканальній конференції. Деканальні Збори закрито о год. шостій вечора. Слідуюча деканальна конференція має відбутися 9-го грудня 1971 р. у Миллвилі, Н. Дж.

Микола Погідний

Нова дирекція Осередку Українськсї Культури і Освіти

На своєму першому засіданні, 29-го жовтня 1971 р. нова дирекція Осередку Української Культури і Освіти в Вінніпеґу уконституувалася в такому вигляді: проф. Ярослав Розумний — президент, Володимир Климків — перший заступник, Роман Бабух — другий заступник, Зоряна Гайворон — секретар, Василь Ратуський — фінансовий референт. До Контрольної Комісії обрані: Василь Топольницький — голова, Стефанія Бубнюк—заступник, Андрій Качор — секретар, д-р Микита Мандрика і Іван Геврик — члени. До поодиноких Комітетів увійшли: Володимир Каптій — господарський, Володимир Климків — будівельний, Роман Бабух — збірковий, Ярослав Семчишин — музейний, Сергій Мухин — бібліотечний, суддя Богдан Гевак — фондів, Степан Корбутяк — членства, проф. Ярослав Розумний — плянування. Крім них до Дирекції Осередку ще входять: Зенон Гаврилюк, Володимир Гладій, Андрій Григорович, д-р Богдан Климаш, Богдан Климків, д-р Павло Маценко, д-р Модест Мицик, мистець Лев Мол-Молодожанин і Степан Приступа.

Канцелярією Осередку завідує Орися Трач.

З діяльности Т-ва Прихильників УНР в Філядельфії в 1971 році

У ЗСА, Канаді та взагалі у вільному світі діють зорганізовані Представництва ВО УНР, — Товариства Прихильників УНРеспубліки та Сприяння УНРаді, які уже понад 20 літ підтримують Державний Центр УНР і УНРаду матеріяльно та морально та зміцнюють у боротьбі за відновлення самостійної Української Народної Республіки з новим вибраним демократичним урядом в Києві замість сучасної УССР під комуно - московським поневоленням.

Сюди належить Т-во Прихильників УНР у Філядельфії, яке начислює 154 членів, які вповні виконують свої обов'язки сплачуючи Національний Даток на цілі УНР та вірно стоять на сторожі збереження великих історичних традицій започаткованої проголошенням самостійної і соборної Української Народної Республіки в Києві 1919 р. Від січня 1971-го р. Т-во Прихильників УНР у Філядельфії виконало таку діяльність:

Вечір вшанування сеньйорів

Дня 13-го лютого 1971 в залі УСО „Тризуб" заходами нашого Т-ва відбувся „Вечір для вшанування Сеньйорів", членів Т-ва Прихильників УНР у Філядельфії, які довершили 70-75 і 80 літ життя, а це д-ра Миколи Рибака, інж. Макара Каплистого, агронома Семена Чалишева і пор. Матвія Суржка. Це була перша у Філядельфії цього типу імпреза, яку рішено внести в програму діяльности нашого Т-ва. Про кожного Ювілята сказано привітне слово з підкресленням їхніх заслуг. Про д-ра М. Рибака промовляв ред. М. Вайда, про інж. М. Каплистого інж. М. Химич, про агронома С. Чалишева голова нашого Т-ва інж. П. Димаренко, а про пор. М. Суржка поет В. Біляїв. Всім чотирьом Ювілятам від ГУ Т-ва Прихильників УНР в Ню Йорку передано по-мистецьки оформлені грамоти. Цей небувалий досі Вечір Сеньйорів з мистецькою програмою випав дуже гарно і залишиться в споминах усіх присутніх.

Доповідь інж. М. Химича

28-го березня 1971 р. в залі „Тризуба" заходами нашого Т-ва інж. Микола Химич виголосив доповідь на тему: „Земля наша велика й обільна", яка була ілюстрована виразними дипозитивами карт України. Було це дуже рідкісна доповідь, в якій фахівець інж. М. Химич представив мінеральні багатства України, уживаючи при тому великі просвітлені проглядні мапи України про кожну копалину окремо, промовляючи при тому і статистично виказуючи, де дані мінерали в Україні находяться, в якій кількості і яка їхня продукція. Між ними подав інформації про найновіші копалини, а між ними й такі, які тільки находяться на Україні.

Загальні Збори Т-ва

Загальні Збори Т-ва Прихильників УНР у Філядельфії відбулися 1-го травня 1971 р., в домі Союзу Українок Америки (СУА) зі звичайним порядком нарад. Голову Т-ва після статуту вибрано окремо, а це перевибрано на голову інж. Павла Лимаренка, а вибраних членів Управи опісля оформлено в такому складі: письменник Зосим Дончук, заступник голови, поет Вол. Біляїв, секретар, сеньйор Федір Корсун, касир, інж. Євген Корсун, організ. референт, пор. М. Суржко, заступник організ. референта, проф. Микола Алексевич, культ. осв. референт, ред. Микола Вайда, референт преси і пропаганди, Микола Ящук, член. Контрольна Комісія: інж. Максим Бондаренко, інж. Ілля Журка і інж. Микола Химич.

Доповідь Володимира Біляїва

14-го травня 1971 р. теж в домі УСО „Тризуб" поет Вол. Біляїв виголосив доповідь на тему: „По лінії яких реалітетів?". Доповідач розказав про реалітети і про реалітетників, про тих, які признають сучасний режим на Україні і про тих, які рішучо відкидають його і домагаються волі для України. Про поїздки на Україну, про зв'язки з сучасною Україною підкреслюючи неуступчиму боротьбу проти окупації України Москвою.

Академія в 45-річчя смерти Головного Отамана

Дня 5-го червня 1971 р. в Авдиторії Бенджамин Френклін Гай Скул при Брод і Ґрін вулицях у Філядельфії відбулася жалобна академія з приводу 45-ліття смерти Голови Директорії і Головного Отамана Збройних Сил Української Народної Республіки — Симона Петлюри. Для влаштування цієї Академії заходами Т-ва Прихильників УНР у Філядельфії був вибраний Громадський Комітет, який під проводом нашого Т-ва влаштував цю Академію. Промову виголосив Ген. Штабу ген.-полк. Павло Шандрук, Апель Комбатантських і Молодечих Організацій, деклямація, монтаж і виступ чоловічого хору „Прометей" у Філядельфії.

28-го серпня 1971 р. члени Управи нашого Т-ва взяли участь в зустрічі з през. УНР в екзилі п. М. Лівицьким в приміщенні Представництва УНР в Ню Йорку. Тут обговорено кампанію, яку ведуть противники проти ДЦ УНР та особи през. УНР в екзилі. Присутні рішучо осудили злонамірену акцію і рішили протиставитися всім безпідставним нападам на ДЦ УНР, щоб зберегти Державний Центр. Говорено про підготову 7-ої Сесії УНРади, про громадський сектор в цілі реарганізації УНР на делеґатах постійних платників на ДЦ. Говорено теж про перенесення ДЦ поза Німеччину.

Окремі видання членів нашої Управи

З датою 1970 р. з друкарні в Торонто, заходами В-ва „Київ" у Філядельфії, секретар нашого Т-ва поет Вол. Біляїв видав збірку своїх поезій під з. „Поліття". З датою 1971 р. у Філядельфії появився черговий роман заступника голови нашого Т-ва Зосима Дончука під з. „Куди веде казка", 384 стор. Це вже 13-ий твір цього письменника.

Відійшли у вічність

Двох членів нашого Т-ва в 1971 р. відійшли з-поміж нас. 6-го квітня 1971 р. раптом на удар серця помер на 74 р. свого життя бл. п. інж. агроном Степан Шаргун. Покійний лишив на цілі ДЦ УНР 2.000 долярів. 22-го вересня 1971 р. помер член нашого Т-ва бл. п. інж. Т. Тещук. Вічна Їм Пам'ять!

Президент УНР в екзилі прибуде до Філядельфії

През. УНР в екзилі М. Лівицький під цю пору відвідує Т-ва Прихильників УНР в Канаді. Опісля прибуде до ЗСА і в суботу 27-го листопада 1971 р. прибуде до Філядельфії, де в залі „Тризуба" відбудеться його зустріч з громадянством. Після його доповіді відбудеться дискусія.

Передбачені доповіді

Заходами нашого Т-ва 21-го листопада 1971 р. у Філядельфії буде відзначений Другий Зимовий Похід. В січні 1972 черговий Вечір Сеньйорів нашого Т-ва — Вшанування 70-75 і 80-літніх; в лютому 1972 панель про УНРеспубліку в минулому і сьогодні при участі молоді.

Микола Вайда,
реф. преси і пропаганди

Збірка на фонд видань Вол. Винниченка

(Г.К.). Орган студентської думки в Канаді „Зозулька" в числі за минулий рік, у статті „Про наукову фантастику" писав: „Батьком модерної української фантастики треба вважати Володимира Винниченка. Це справді світового значення письменник. Твори його були переложені на кільканадцять мов." Згадавши про два найвизначніші Винниченкові твори „Сонячну машину" та „Нову заповідь", автор з гіркістю зазначав: „Дуже жалко, що ці дві повісті недоступні тепер українському читачеві; варто було б їх теж розповсюдити в американському світі, бо порушують проблеми, які тепер дуже на часі поміж американською молоддю".

На ці справедливі зауваги нашої вдумливої студіюючої молоді хочемо сказати: Винниченківська Комісія УВАН робить все можливе, щоб хоч частково здійснити те, що вимагає студентський орган. Ми опрацьовуємо і по змозі пускаємо до друку речі, які ще досі не були опубліковані. Так, серед кількох речей, які зараз в роботі, вже найближчим часом вийде з друку роман В. Винниченка „Слово за тобою, Сталіне!" Це роман того ж соціяльно-утопійного жанру, що й „Сонячна машина", і його „Нова заповідь". І це останній твір Винниченка.

Праця Винниченківської Комісії УВАН залежить виключно від фінансової допомоги нашої свідомої громади. В останні декади цього року пожертви на „Фонд Винниченка" при УВАН надійшли від таких жертводавців: Д. М. Санчук (Каліфорнія) — 500 дол., С. Мокрій (Вінніпеґ) — 100 дол., С. Мокрій (Вінніпеґ) — 100 дол., Іван і Люба Мурин (Рочестер, Н.Й.) — 53 дол., Йосип Янкевич (Філядельфія) — 50 дол.; по 25 дол. — філія ДОВРУС у Рочестері Н.Й., Н. Сакалюк (Торонто), П. Саварин (Едмонтон), п-і М.В., інж. А. Гудзовський (Ню Йорк), К. і Ю. Филипович (Міннеаполіс), І. Курак (Вінніпеґ) б по 20 дол. — А Ліщина (Торонто), І.Д. (Альберта), С. Задорожний (Ошава); по 15 дол. — Д. Федчук (Торонто), П. Мац (Торолд, Онт.); по 12 дол. — Д.К.В. (Гамілтон); по 10 дол. — І. Лобода (Вінніпеґ), О. Сливинський (Вінніпеґ), Гр. Зеневич (Вінніпеґ), П. Салиґа (Вінніпеґ), Р. Литвин (Торонто, Онт.). Оленка Негрич (Вінніпеґ), Роман Коваль (Рочестер, Н.Й.), проф. П.Г. Шулежко (Рочестер, друга пожертва), З. Мацик (Ню-Йорк), Українське кредитове Т-во у Торонто, І. Полішук (Ню Йорк). Ур. й Я. Корсунський (Міннеаполіс), П. Шох (друга пожертва); по 5 дол. — В. Бойко (Гамільтон), М. Ґреріяк (Калґарі), П. Діловський (Рочестер), К. Турянська, Р. Гасцький (Ню-Йорк), В. Булавицьки (Міннеаполіс), П. Шинкар (Філядельфія, П. Кіра (Ню-Йорк). Цареградська (Міннеаполіс); А. Омельченко — 2 дол.

Всім жертводавцям Комісія УВАН висловлює глибоку подяку. Збірка на „Фонд Винниченка" постійна. Пожертви просимо й надалі надсилати на адресу УВАН у ЗСА. УВАН користується правом податкових пільг („текс екземпт"), тобто жертводавці мають право свої пожертви на УВАН відраховувати від податкових сум.

Чеки просимо виписувати на: The Ukrainian Academy (Fund Vynnychenko), посилати на адресу: The Ukrainian Akademy of Arts and Sciences in the U.S., Inc., 206 West 100th St., New York, NY 10025.

Незабутній виступ квартету „Верховина"

Виступ дівочого квартету „Верховина" з Торонто в суботу 11-го вересня ц.р. о год. 8-ій вечора в авдиторії школи „Пресвятого серця" в Едмонтоні — це мистецька подія. Від першої до останньої пісні квартет „Верховина" тримав слухачів безустанно в найвищому напруженні. Високомистецьким виконанням, дуже доброю інтерпретацією, прегарним засніванням і голосами з широким діяпазоном. Строї — народні, гуцульські і довгі сукні з стилізованими вишивками, вираз обличчя, рухи, ритміка — зливались в одну гармонійну цілість з піснями поважно - настроєвими, жартівливими і сумно-тужливими. Чудове сопрано — Віра Байрак, мецо - сопрано — Віра Залуцька, альт і контральт. Ніля Ґеник та Олена Глібович — мистецький керівник і душа квартету, творять високомистецьку одиницю, якою справді можна гордитись. Фортепіяновий супровід Стефи Жовнір-Клос згармонізований з піснями квартету „Верховина" до найменших нюансів. Це — піяністка високої кляси. Бурхливій, невмовкаючій бурі оплесків не було кінця так, що квартет „Верховина" примушений був до кількох наддатків.

Квартет почав концерт молитвою — „Под твою милость" — муз. Д. Бортнянського — А. Гнатишина; далі він відспівав три поважно - настроєві пісні: „До пісні" — слова В. Софронова - Левицького, муз. М. Фоменка; „Останні квіти" і „Моя Україно" — слова Лесі Українки, муз. В. Гомоляка та І. Віленського. Змінивши народні строї, солістки квартету „Верховина" — виконали 5 пісень: „Зоре моя", слова Т. Шевченка на народну мелодію і дві пісні „На вулиці не весело" й „Утоптала стежечку" — муз. Заремби до слів Шевченка, та в'язанку стрілецьких пісень в обробці А. Гнатишина. Першу частину, „Верховина" закінчила бадьорою піснею — „Києве мій" — слова Д. Луценка, муз. І. Шамо.

В другій частині солістки квартету „Верховина", переодягнені в гуцульські строї, започаткували піснею — „В гори, до сонця" — слова М. Петренка, муз. А. Кос-Анатольського. „На зелених горах" — це монтаж поезій О. Олеся, що його виконала Олена Глібович на тлі голосів — тріо і фортепіянового супроводу. Три дальші пісні, це: „Гей, туго, полети" — муз. В. Безкоровайного, „Не хочу співати" і „Коломийка" муз. А. Гнатишина. Переодягнувшись у довгі, стилізовані сукні, гості з Торонто обдарували розентузіязмованих слухачів ще декількома піснями: „Зірки серпневі" — слова і муз. А. Кос-Анатольського; „Гарна Олена" — слова Р. Савицького, муз. І. Недільського; „Троянди" і „Березень" — слова Р. Братуня, муз. А. Кос-Анатольського і В. Весоловського та кількома наддатками, між ними: „Може так не треба", „Прощавайте" та піснею англійською мовою. Під час зміни народних строїв, Володимир Довганюк рецитував спершу поезію Лесі Українки — „І ти колись", опісля тричі виступив з монологами на актуальні теми — за текстом Едварда Козака і своїм власним.

Мистецькому квартетові на руки О. Глібович вручили дівчата з СУМ-у: Дарця Процьків та Ірка Чучман прегарні червоні троянди, а Вірі Байрак, уродженці Едмонтону — чудову китицю квітів від родини. Сердечну подяку склав П. Дацьків, від СУМ-у, від ЛВУ та братніх організацій визвольного фронту (в приявности д-ра В. Гирака) опісля солісток квартету „Верховина" господарі гостили вечерею.

м.х.

УКРАЇНСЬКИЙ КАНАДІЙСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ МИСТЕЦТВА

(30 серпня — 1 вересня 1971 р.)

(Закінчення з 4-ої стор.)

ляція". Якщо йдеться про цього останнього та деяких інших молодих адептів мистецтва, то слухав їхньої участи в збірній дискусії, інколи дуже оживленій, що нею проводила Оленка Лозовчук.

Незвичайно велике враження залишив своєю прецікавою доповіддю проф. Валеріян Ревуцький (Ванкувер) „Микола Куліш в модерному українському театрі" про історію новітнього театру в Україні, епохальну ролю театру „Березіль" під проводом незабутнього режисера Леся Курбаса та найбільшого українського драматурга цього ж театру Миколи Куліша. До речі згадана доповідь появилась саме тепер друком в „Де Іст Славонік енд Іст Юропіен Рів'ю" в Лондоні, липень, 1971, накладом Кембрідж Юніверситі Прес), а готова праця „Історія українського театру" англійською мовою проф. В. Ревуцького жде на свого видавця. В збірній дискусії приймали участь: проф. В. Ревуцький, Е. Негрич та Орест Ковальський, але доповіді Е. Негрича про історію театру також не довелось почути. Слід підкреслити, що доповідь проф. В. Ревуцького допомогла молодим адептам театрального мистецтва виплисти на чисті води, бо з'ясувавши великі досягнення модерного українського театру створила поміст, щоб ним можна було перейти від самодіяльної творчости аматорських театральних гуртків, тут у Канаді, до підготови мистецьких вистав для радіослухачів чи на телевізійній мережі. В нас є сили, актори й режисери, але нема технічно-фінансових засобів. З тим більшим завзяттям треба буде боротись за розвиток українського мистецтва в Канаді та придбання необхідних фондів.

Фільмове мистецтво і світливців репрезентували в основному два молоді мистці: Роман Кройтер (Монтреаль) і Святослав Новицький з Ню Йорку. Оба працюють в вирібні фільмів, мають свої фільмові студії й оба вже здобули признання та нагороди за свої фільми. Отже фільми Р. Кройтера були висвітлюванні на світових виставках: у Монтреалі (1967) павільйоні „Лябіринт" і в Осака (1970), а один з фільмів Святослава Новицького — про дереворіз Якова Гніздовського „Вівця" здобув йому нагороду на фільмовому американському фестивалі. Фільми обох світливців були висвітлювані тепер на фестивалі, як і теж мистецькі фільми України: „Тіні забутих предків" і „Довбуш" (ця остання в кінотеатрі в місті Тандер Бей). Тепер Р. Кройтер задумує створити документальні фільми Святослава Новицького майже всеціло пов'язані з українською тематикою.

На фестивалі, світливець — Богдан Хакула висвітлював також впродовж 4-х вечорів прегарні прозірки головних архітектурних будівель і церков України включно з Кримом, з яким сміливо може об'їхати, і навіть він повинен, головні скупчення українських поселенців у Канаді і в ЗСА. Кожний з нас уже мав неодну нагоду побачити прозірки туристів з України, але, здається, такої безлічі прозірок численних архітектурних пам'яток України та прекрасних красвидів (головно в Криму і в Карпатах) хіба ніхто з них не привіз, як молодий Богдан Хакула. Відбулася дуже добре опрацьована доповідь професора Р. Климала — „Український фолкльор у Канаді" та бібліотекаря А. Григоровича – „українські канадійські книжкові знаки" (ех-лібріс). Ця остання, як буде опублікована і доповнена шедеврами найбільшого українського графіка Юрія Нарбута, його учнів Павла Ковжуна, Роберта Лісовського та інших визначних сучасних графіків, які дійсно залишили мистецьке оформлення українських видань, зверне увагу чужинців. Очевидно згадані доповіді і доповідачі — це далеко не всі, які приймали участь у фестивалі.

Фінанси

Федеральний уряд, як писала англомовна преса, дав на фестиваль 12,000 дол., різні великі підприємства (неукраїнські) 3,000 дол. Провінційний уряд Онтеріо також прийшов з допомогою, і мабуть уряд Алберти. Учасники Фестивалю склали по — $ 50 (включений нічліг і харчування в університеті) за 5 днів своєї участи в ньому, отже може теж дещо залишиться. В кожному випадку можна було б запросити до участи в фестивалю ще бодай стільки мистців і культурних діячів, ніж це можна було зробити з огляду на дуже скупі фінансові засоби.

Фестиваль закінчився в п'ятницю 3-го вересня ц. р. створенням Української Канадійської Мистецької Ради. До її Управи ввійшли: Христя Хом'як — голова, Руслан Лоґуш — заступник голови, Мотря Торошенко — секретарка, а членами управи стали: Е. Негрич — драматичне мистецтво, Л. Павличенко — хореографічне, Т. Дяків — образотворче, Р. Кройтер — фільмове, Д. Лусич — література, Т. Кардаш — музика, М. Козоріс — світливці. Буде також створена президія з українських мистців, політичних діячів і підприємців та промисловців, як і постійний секретаріят.

М. Хом'як

Листопадове Свято в Бофало

Листопадові роковини відзначила Боффалівська громада в неділю 7-го листопада. Цього року програму святкувань перевели молодечі організації об'єднані при Відділі УККА, а саме Пласт СУМА і Українське Студентське Товариство. Службу Божу з проповіддю про Листопадовий Зрив і пов'язані з цією датою роковини смерти Слуги Божого Митрополита Андрія, та панахиду за полеглих у визвольних змаганнях, відслужив у каплиці цілоденної школи, парох о. д-р П. Івахів. На Богослужбі були приявні молодечі організації з прапорами, комбатанти Української Армії УСС, УНР і УГА та багато громадян і всі вони з каплиці перейшли до шкільної галі, де референтка молоді при Відділі УККА, студентка Марта Гаврилюк, відкрила святкові сходини і склала звіт найстаршому ранґою з поміж комбатантів, генералові В. Герасименкові. Студентка Марта Перейма відчитала денний наказ пов'язаний з Листопадовим Зривом, молодь відспівала дві пісні, а Ігор Чмола сказав доповідь про генезу і значення Листопадового Зриву, починаючи доповідь уривком з новелі В. Стефаника „Сини". На закінчення програми генерал Герасименко звернувся до молоді з апелем, щоб вона продовжувала змагання за здобуття української державної незалежности, які почала колишня молодь у рядах Української Армії.

Коротко, але вміло переведена програма, викликала святковий настрій у приявних.

При цій нагоді насувається питання чи доцільно є відзначувати Листопадові роковини також панахидою? — це ж була радісна подія, зрив до самостійного державного життя. Для вшанування памяті покійників, а в тому й полеглих борців є в нашій церкві „задушна субота" перед Зеленими Святами, а в громадському житті „Свято Героїв", і в ці дні молимось і згадуємо всіх, що життя своє поклали в обороні Батьківщини. Може б СКВУ вирішив це питання, щоб була однозгідність у всіх наших громадах.

О. З.

Лос Анджелес за Патріярхат

В приміщенні церкви Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії в Голлівуді, Каліфорнія, відбулися дня 7-го листопада 1971 р. Основуючі Збори Т-ва за Патріярхальний Устрій Української Католицької Церкви. Велика церковна заля була виповнена вщерть і наради проходили під знаком ентузіястичного вияву у зв'язку із знаменними подіями, які саме проходили в Римі. Президію Зборів очолював д-р Олег Снилик — голова, та Іван Бялоскурський — секретар.

Наради зачалися молитвою-інвокацією, яку прочитав І. Бялоскурський. На голову Т-ва обрано д-ра О. Снилика та до Управи ввійшли: Т. Балабан, І. Бялоскурський, О. Ґац, В. Каштанюк, Н. Медвідь і В. Сіяк. Контрольна Комісія: голова п. Бучинський, М. Костів, О. Скробко, Я. Тростянецький, З. Захаріясевич. Товариський Суд: голова В. Палашевський, Т. Пальчук, М. Полотнянка.

Приблизно сотня мирян вписалася в члени Т-ва. Дальші заяви надходять. В пляні Відділу намічено зорганізувати „Бенкет, що не відбудеться" та в лютому 1972 р. Свято Помісности УКЦеркви з нагоди 80-ліття Блаженнішого, Кир Йосифа Кардинала Сліпого.

Збори прийняли резолюцію вірности та відданости Українській Католицькій Церкві, Синодові Українських Католицьких Владик на Еміненцією Кир Йосифом. чолі з Первоієрархом, Їх

Іван Бялоскурський,
секретар Зборів

ЇДЕМО

Дня 24-го жовтня 1971, в по полудневих годинах, в залі української кат. школи в Чикаґо, театр „Заграва" з Торонто дав виставу драми „Боярині" Лесі Українки.

„Їдемо автобусом в десятій вечора до Чикаґо", каже режисер і організатор півпрофесійного театру. „А коли вертаємося?" питаю Волод. Довганюка. „Завтра о восьмій вечора". - Чикаґо від Торонто віддалене пів тисячі миль, 800 кілометрів. Це є дорога на дев'ять - десять годин доброї їзди, ніччю невигідна, без відпочинкового сну, при безнастанному гудінні мотору, для людей, що мають відтворювати на сцені дію, бути в формі, переживати свою ролю, не бувши театром з усіма атрибутами і потребами такого ансамблю.

Сходяться бадьорі, декотрі змучені, інші сконцентровані, люди різного віку. Переважає молодь. Студенти університету, бюрові службовці, робітники, середньошільники, різні. Заладовують до автобуса декорації, виряд, одяги. З розмови видно, що не відомо, чи не прийдеться їм до їхнього труду доплачувати ще й власними грішми. Це однак значення не має. Вони несуть „Слово" зі сцени,—свідомі, що виконують сизифову працю. Вони несуть ідею, а ідея буває сильнішою від політики. Та свідомість каже молоденькій дівчині, якої ролі нема ким заступити, не зважаючи на легке, але небезпечне занедужання їхати, щоб виконати обов'язок. Ніхто не нарікає на те, що поїздка ніччю в обі сторони і безпосередня після того заробіткова праця чи наука в школі в понеділок рано є для них тяжким зусиллям. Кождий свідомий, що ночівля в автобусі заощаджує видатки. Кождому ясно, що кошти переїзду є надто високі, а глядачів не зможе бути більше, чим посмісність залі прийме. Знає теж кождий із акторів, що не всі, що можуть і повинні прийти, будуть заповнювати залю. Їдуть 19-літні і їде корифей українського театрального мистецтва п-і Тагаїв, у своєму немолодому віці. Всі з одним і однаковим запалом і переконанням, що виконують потрібну і корисну місію для української громади.

Вони везуть до Чикаґо слово Лесі України, в століття її народин. Дають виставу „Боярин", якої в повному виданні творів поетеси, совєтський режим в Україні не відважився помістити. Багато різної інтерпретації і фальсифікації надрукували підрежимні у виданих там творах Лесі Українки, але „Боярина" ніяк не могла бути підроблена, надто виразно обвинувачує. Значить ідею і живе слово зі сцени в тій п'єсі належить наголошувати всюди, де це є доступним. Театр „Заграва" в століття уродин Лесі зробив добрий підбір.

Із рецензій поміщуваних в українських часописах є відомим, що театр „Заграва" наполегливими зусиллями режисерів, акторів, керівників і організаторів осягнув успіху у виставі драми „Боярина".

В денаціоналізованій Україні 19-того і 20-того століття, чисте і живе українське слово діяло найсильніше зі сцени. Всі інші засоби культивування української мови і традицій бували часто не доступні. Дуже часто одинокий театр в характері розвагової інституції, розбуджував і вдержував почуття краси і вартостей української мови і культури.

Чи не вартим було б труду і видатків, щоб в кожному українському скупчені вистава „Боярина" переконувала своїм змістом і словом Лесі Українки, та грою ідейних і послідовних акторів? Чи не було б доцільним, щоб „Боярина" живим словом зі сцени викликувала у глядачів почуття гордости, що вони є українцями?

Це залежне від місцевих організаторів і здібностей поодиноких скупчень.

О. Х.

Володимир Луців після концертів в ЗСА і Канаді повертається до Англії

(Закінчення з 1-ої стор.)

оплески. Виступи В. Луціва відбулися також у Монтреалі на Листопадовому святі, в Гамілтоні, в Рочестері, в Ню Гейвені, а цієї суботи виступає у Філядельфії і 21-го листопада — в Ірвінгтоні на святі С. Петлюри і Базару, та потім відлітає до Англії. В розмові з редакторами Вол. Луців розповів про свої наступні пляни: у грудні — новорічні виступи для англійської публіки в тому й через радіо, у березні - квітні 1972 р. об'їздитиме українські осередки в Англії, де будуть відзначати 25-ліття його діяльности, з чого 10 років Володимир Луців виступав як аматор і останні 15 років — як професійний співак, відомий однаковою мірою в Европі і в Америці; в літньому сезоні виступатиме, як звичайно, у великих туристично-відпочинкових центрах в Англії, а восени 1972 р. можливо відбуте концертове турне для українців у Австралії.

В кінці вересня маестро В. Луців був напередодні Синоду Української Католицької Церкви в Римі де спільно з п. Ібрагімом з Ізраїлю, чиї спогади друкувались у „Свободі", зорганізував вдалу пресову конференцію. У 6-тьох італійських газетах, у тому в найбільш почитній „Іль Джіорнале д'Італія" з 26 жовтня 1971 р., було тоді приділено багато місця українській проблемі, розповідям про Кардинала Йосифа Сліпого, Верховного Архиєпископа УКЦеркви, повідомленням про мученичу смерть Михайла Сороки в совєтському кацеті та про дальші муки його дружини, української підпільниці Катрусі Зарицької-Сороки.

Володимир Луців походить з міста Надвірна в Західній Україні, після другої світової війни поселився в Англії, де живе з дружиною Лесею і донечками Анною-Марією і Оксаною. Вищі студії співу відбув у Лондоні і в Консерваторії в Римі, дебютував як професійний співак на Світовій Виставці в 1958 році, виступаючи в павільйоні Бельгії. У 1961 р. він здобув першу нагороду на Міжнародному конкурсі для молодих співаків у Бельгії. Концертував майже у всіх країнах Західньої Европи, також у ЗСА і Канаді, є загально-визнаним бандуристом-віртуозом та пропаґатором української культури у світі.

Василь Авраменко доповідав про своє перебування в Ізраїлю

(РСГ.) — 14-го листопада ц. р. в Українському Інституті Америки, мистець українського танку, Василь Авраменко доповідав про свою поїздку до: Англії, Франції, Швайцарії, та Німеччини, де він задержався довше й вчив дітей українського танку. З Німеччини, Авраменко поїхав до Ізраїлю, де провів кілька місяців.

Доповідач, вичисляв ряд авизначних жидівських діячів, з якими він нав'язав особистий контакт. Авраменко стрічав жидів з усіх земель України. Він здобув симпатію серед тамошнього жидівського населення. Декуди називали його Петлюрівцем, тобто „погромщиком" жидів, але по коротких дискусіях він переконував своїх співбесідників, що сл. п. Отаман Петлюра не був „погромщиком" жидів, а навпаки, за влади Петлюри, жиди мали на Україні автономію, ба що більше, на грошах був напис жидівською мовою.

Авраменко продемонстрував для жидівського населення в Ізраїлю фільми: „Наталку Полтавку", „Запорожця за Дунаєм", та „Тріюмф Українського Танку". Йому пощастило відвідати Ґолду Маєр, та поінформувати голову ізраїльського уряду про свої осяги, як також про чисельну українську еміграцію, яка розкинута по всіх закутинах світу. Про побут Авраменка в Ізраїлю широко коментувала тамошня преса, яка виходить також російською і польською мовами. Прелеґент твердив, що він стрічав ряд жидів з України, які домагаються, щоб газети друкували й українською мовою.

Авраменко жаліє, що наші політичні діячі не нав'язують контактів з діячами Ізраїлю. Він вірить, що обом народам вже час вести спільну акцію супроти свого спільного ворога — червоної Москви.

Перебування в Ізраїлю Авраменко зафіксував на фільмову стрічку і вкоротці глядач зможе побачити Авраменка у Святій Землі на екрані.

Не зважаючи на свій вік, Авраменко повний запалу до праці. Свій 50-ти річний мистецький дорібок він хоче упорядкувати й передати до архіву.

— КОРОТКІ ВІСТКИ —

МОСКОВСЬКІ „ІЗВЄСТІЯ" ПРИНЕСЛИ статтю з рішучим закликом до Пакістану, щоб він припинив режим військової окупації і терору у Східньому Пакістані та створив умовини для порозуміння з Індією. „Ізвєстія" ствердили виразно, що Совєти підтримують Індію в її конфлікті з Пакістаном, який діставав зброю від Америки, а тепер дістає її від Комуністичного Китаю.

ІЗРАЇЛЬ НЕ ДІСТАНЕ тепер від Америки бойових джетів — ствержує американська преса. Уряд ЗСА буцімто повідомив про це ізраїльський уряд, подавши за причину, що — по-перше — Ізраїль все одно мілітарно сильніший за Єгипет, та, подруге, — що продаж Ізраїлеві дальших бойових джетів внеможливив би Америці продовжування мирового посередництва, бо озлобив би арабську сторону.

У ПІВДЕННОМУ В'ЄТНАМІ ЗУДАРИЛИСЬ два американські гелікоптери: чотири летуни згинули й чотири були поранені. Третій американський гелікоптер був знищений, коли, приземлившись із вояками, наїхав на міну. Три в'єтнамські вояки згинули тоді й один був ранений.

АСОЦІЯЦІЯ СОЦІЯЛЬНОЇ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я ЗСА повідомила, що тепер помітне збільшення кількости венеричних хворіб, особливо за останній рік. Кількість зареєстрованих хворих на сифіліс збільшилася на 15,6 відсотка, а на іншу венеричну хворобу — „гонорею" на 8,9%. Найбільше небезпечними щодо тих хворіб є великі міста, особливо на Сході країни.

ФРАНЦУЗЬКИЙ УРЯД ЗАПЕРЕЧУЄ, наче б хтось з державного апарату був причетний до торгівлі наркотиками і пачкування їх до Америки. Такий закид зробив арештований в Америці ще в квітні ц. р. француз Рофер Ксавієр Леон де Люетт, в автомашині якого знайшли 96 фунтів героїни. Він служив колись у французькій розвідці і тепер — твердять французькі урядові кола — він придумав такий закид, щоб пімститися на тих, які звільнили були його.

У ПІВДЕННО - АФРИКАНСЬКОМУ СОЮЗІ ЗАЙДУТЬ поважні зміни щодо політики уряду, який проводить політику „расового поділу". Міністер внутрішніх справ Тео Ґерденер різко таврував білих мешканців, які живуть у люксусі в порівнянні з нуждою більшости чорного населення, за еґоїзм білих і їх байдужність щодо долі автохтонної чорної більшости населення.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашої Найдорожчої МАМИ і БАБУНІ
бл. п.
ОЛЬГИ КВАСНИЦІ
з ПОЛЮГІВ
і у ДВАДЦЯТЬ ДРУГУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Незабутнього БАТЬКА
бл. п.
ДМИТРА КВАСНИЦІ
будуть відправлені
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА І ПАРАСТАС
у вівторок, 23-го листопада 1971 року
о год. 8-ій рано в КАПЛИЦІ
СВ. ПЕТРА і ПАВЛА в ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж.
Приятелів і Знайомих просимо про молитви.
В глибокому смутку —
ДОНЬКИ з РОДИНАМИ

Замість квітів на могилу
бл. п. ОЛЬГИ КВАСНИЦІ
зложили на Фонд „Церква в Потребі":

Ольга і Богдан Геврики	$20.00	Алла Ґреґорович і п-во Сакало	25.00
Олександра Селешина	10.00	Марія Ківацька	5.00
Ірена Блаґітка	5.00	Евгенія Харченко	5.00
Маріян Коць	10.00	Франц Колодій	10.00

Замість квітів на свіжу могилу
сл. п. д-ра ОЛЕКСІЯ КОЗЛОВСЬКОГО
б. секретаря Української Господарської Академії в Чехословаччині та Українського Технічно-Господарського Інституту в Німеччині і секретаря Т-ва Абсольвентів УГА і УТГ"
складаю 15.00 дolярів
на НТШ в ЗСА
Ню Йорк, Н. Й. Сергій СІМ'ЯНИК

Замість квітів на свіжу могилу
сл. п. ЛЕВА ЛЕПКОГО
складаю 10.00 (десять) долярів
на фонд Українського Воєнного Інваліда.
Високоповажаній Дружині складаю щиро-сердечне співчуття.
Романа ЮЗИЧИНСЬКА

Ділимося сумною вісткою з Родиною та Знайомими, що 16-го листопада 1971 р. в Ню Йорку, ненадійно відійшов у Вічність на 45-му році життя, наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і БРАТ
МИХАЙЛО
МОКРІВСЬКИЙ
народжений в с. Жужель, біля Сокаля, Західня Україна.
ПАНАХИДИ відбудуться в четвер і п'ятницю, 18-го і 19-го листопада 1971 р. о год. 8-ій вечора в похоронному заведенні Walsh & Labella, 87-13, 87th Street, Woodhaven, Queens, N.Y.
ПОХОРОН відбудеться в суботу, 20-го листопада 1971 р. о год. 9:30 ранку з того ж похоронного заведення до церкви Покрова Божої Матері при 97-ій Авеню і 87-ій вулиці в Озон Парку, а опісля на цвинтар Cypress Hills.
В глибокому смутку:
дружина — ЯРОСЛАВА
сини — РОМАН, ЗЕНОВІЙ та ЕВГЕН
брати — в Україні і Польщі
стриєчний брат — ІВАН МОКРІВСЬКИЙ з дружиною ІРЕНОЮ та дітьми
кузинка — ОЛЕНА ГЛУШКО з чоловіком ОЛЕКСАНДРОМ

Ділимося сумною вісткою зі всіма Членами Об'єднання кол. Вояків УПА Америки і Канади, Друзями по Зброї і всім Громадянством, що в дні 16-го листопада 1971 р. о год. 7-ій веч., на удар серця, відійшов від нас
МИХАЙЛО
МОКРІВСЬКИЙ
(ЗЕНКО)
старший булавний УПА, перший голова станиці Об'єднання кол. Вояків УПА в Ню Йорку.
ПАНАХИДИ відбудуться в четвер і п'ятницю, 18-го і 19-го листопада 1971 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Walsh & Labella, 87-13, 87th St., Woodhaven, Queens.
ПОХОРОН відбудеться в суботу, 20-го листопада 1971 р. о год. 10-ій ранку в церкві Покрова Божої Матері при 97-ій Авеню і 87-ій вул. в Озон Парку, Квінс, опісля на цвинтар Cypress Hills.
ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!
ГОЛОВНА УПРАВА ОБ'ЄДНАННЯ КОЛ. ВОЯКІВ УПА АМЕРИКИ і КАНАДИ

Реставрують церкву, в якій було поховано гетьмана Б. Хмельницького

Київ. — Завершилась літня експедиція Академії Наук УССР в селі Суботові Черкаської області, резиденції гетьмана Богдана Хмельницького. Керівник експедиції проф. П. Горішній розповів, що було знайдено рештки оборонних козацьких споруд на Замчищі, де жив Богдан Хмельницький: „у південній частині території розкрито залишки великої кам'яної споруди, можливо, колишнього палацу гетьмана, а також різні господарські будівлі, руїни сторожової вежі". Знайдено черепицю, кахлі з рослинним і геометричним орнаментом, посуд, металеві вироби з 17 століття. „Радянська Україна" з 22 вересня у вістці „Там, де жив Богдан Хмельницький" повідомила: „У зв'язку з реставрацією Іллінської церкви, в якій, як твердять літописи, був похований гетьман, в ній також було проведено розкопи. Тут виявлено чотири чоловічих поховання. Можна гадати, що це були родичі Хмельницького. Знайдені рештки дерев'яної підлоги, архітектурні деталі та ін. предмети допоможуть реставраторам відтворити колишній вигляд древнього храму. Територія Замчища, Іллінської церкви і трьох криниць — символу дружби російського, українського та білоруського народів, — сказано в „Радянській Україні", стане заповідною. В Суботові й Чигирині намічується створити історико-меморіяльний комплекс".

„Новинки з пансіону ім. І. Франка в Торонто"

Торонто.—Під таким наголовком виходить циклостилевим способом бюлетень у домі для старших віком українців, пансіоні імени Івана Франка в Торонті. У вересні вийшло 5-те число бюлетеню, під керівництвом голови редакційної колегії п-і Марії Пастернак. Головою Товариства пансіону є п-і Євгенія Пастернак, капелянами пансіону—о. мітр. П. Хомин і о. прот. Ю. Ференців. Тепер у пансіоні ім. Франка живе 90 осіб, де вони мають добре забезпечення, гарні кімнати, приємне природне оточення, лікарський нагляд тощо. В бюлетені повідомлено, що при Товаристві зорганізовано музичне тріо, йдуть заходи для організування власної оркестри. В пансіоні вібуваються лекції, покази кінофільмів, дискусії на різні теми, багато пань займаються вишивкарством, шиттям, писанням писанок, малюванням тощо. Мешканці пансіону зробили товариську прогулянку на оселю „Київ". Іноді їх відвідують мистецькі групи, особливу радість справляють відвідини молоді. Певна кількість старших осіб працює в робітнях пансіону. Голову Пансіону ім. Івана Франка п-і Євгенію Пастернак недавно було прийнято в члени канадійського Товариства досліджень людей старшого віку. Бюлетень Пансіону ілюстрований копіями фотознімок та деякими оригінальними рисунками.

НА СТОРОЖІ БОЖОГО СКАРБУ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

і видруковано. Ці здобутки, як не на повний рік праці дирекції курсів, заохочують до дальших старань і матеріяльної допомоги цим курсам. Думаю, що видання підручників для всіх дисциплін збагатить скарбницю духовних цінностей нашої Церкви не тільки для сучасних потреб, але для її майбутнього, а в тім і в Україні.

Невідзовні потреби, що їх висувало поточне життя Церкви, як смерть священика або його відхід на пенсію, змушували провід Церкви користати з інших джерел, щоб поповнити ряди нашого духовенства. На протязі останніх міжсоборових років прийнято трьох священиків з Української Католицької Церкви, які виявили себе добрими й здисциплінованими пастирями. Одночасно провід Церкви взяв під увагу і практику інших американських Церков, котрі почали користати з т. зв. „тимчасово затруднених священиків". Рекрутують їх серед освічених інтелігентних осіб, що переходять перед руко-положенням богословський вишкіл, але й далі не залишають своєї професійної праці. З цього джерела прийшло вже кілька священиків, і ми з більшости їх вповні вдоволені.

Проте, це лише півзасоби. Головною ж нашою метою повинно і далі бути: мати в нашій Церкві один тип священика з вищою богословською освітою й однаковим для всіх духовним вихованням і, що важливе, з всебічним національним усвідомленням. Крім того, з огляду на добро, престиж і майбутнє нашої Церкви в ЗСА її священик мусить володіти вповні двома мовами — українською і англійською. Все це може дати священикові лише і виключно власна духовна вища богословська школа стаціонарного типу, себто з обов'язковим інтернатом при ній, призначеним виключно для студентів-теологів. Про таку богословську школу ми повинні повсякчасно думати і робити все від нас залежне, щоб вона заіснувала.

(Кінець).

ЧЕРВОНИЙ КИТАЙ В ОБ'ЄДНАНИХ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

шингтоном і Пекіном. Адже ж тепер Китай, запевнивши собі невтральність ЗСА, всю свою увагу зверне на Захід і Північ, — отже проти СССР. В Москві це добре зрозуміли і зразу почали забезпечувати собі плечі на Заході, в Европі. Звідси намагання замиритися із Західньою Німеччиною та нав'язати „приятельські" відносини з Францією й іншими европейськими державами.

Москві ненаруку присутність Китаю в ОН

Також не вигідним для Москви є й те, що червоний Китай став членом ОН. Правда, всі совєтські делегати голосували за прийняття Пекіну в члени ОН та за виключення Тайпею, але це робили вони нещиро, бо насправді приявність представників червоних китайців в ОН дуже невигідна, а то й небезпечна для Москви. Мабуть, в скорому часі між совєтськими і китайськими представниками в ОН, донедавна „великими комуністичними братами", прийде до завзятих словесних баталій. Правдоподібно, що китайські представники перші почнуть атакувати на форумі ОН московську імперію, чого Захід досі із бажання „співіснувати" з Москвою не робив. Очевидно, як це вони робили й досі, червоні китайці, щоб „не втратити обличчя" в очах азійських держав, не перестануть також атакувати ЗСА як „агресора" та „імперіяліста", як це вони вже вчинили в ОН у своєму інавгураційному виступі.

Американські коментатори пишуть, що хоч замирення між Вашингтоном і Пекіном, яким закінчено 20-річну затіяну Москвою ворожнечу між ЗСА і Китаєм, видається для деяких американців трохи дивним, це бодай формальне замирення може бути корисним для ЗСА і всього вільного світу.

А ми додамо, що це замирення може бути також корисним і для поневолених Москвою народів, бо все те, що послаблює Москву, виходить на користь тим народам, у тому числі й українському.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ВАСИЛЬ ЗАЛОЗ, член Б-тва св. Володимира, Відділ 323 в Кензас Ситі, Кензас, помер 1 серпня 1971 р. на 59-ому році життя. Покійний народився 30 листопада 1911 р., і став членом УНСоюзу в 1959 році. Залишив у смутку дружину Серафиму, синів Віктора й Антона то дочок Ніну, Скатиру, Гелену і Марію. Похорон відбувся 8 серпня 1971 р. на цвинтарі Гайленд Парк в Кензас Ситі, Кензас.
Вічна Йому Пам'ять!
Михайло Білик, секр.

ПАВЛИНА ГРЕЧИН, довголітня членка Т-ва Дарахівщина, Відділ 275, в Джерзі Ситі, Н.Дж., померла 16 серпня 1971 р. на 75-ому році життя. Покійна народилася 27-го червня 1895 року в с. Дарахові Західня Україна, і стала членкою УНСоюзу в 1942 році. Залишила у смутку сина Мирослава і дочок Орисю та Євгенію. Похорон відбувся 20 серпня 1971 р. на цвинтарі Голи Роод у Вестбюри, Н.Й.
Управа

ІВАН ОСОВСЬКИЙ, член Т-ва „Любов", Відділ 387, у Виллимантик Конн., помер 22-го серпня 1971 р. на 58-ому році життя. Покійний народився 1913 р. в с. Розножинське, пов. Тернопіль в Україні, і став членом УНСоюзу в 1966 році. Залишив у смутку дружину Ольгу, синів Степана, Володимира й Івана, дочок Марію та Віру, двоє внучат та двох братів в Україні. Похорон відбувся 25-го серпня 1971 р. на цвинтарі св. Йосафата в Виллимантик, Конн.
Вічна Йому Память!
Василь Олійник, секр.

ГНАТ КУРИЩ, довголітній член Б-тва св. о. Миколая, Відділ 293 в Брукліні, Н.Й., помер 1-го жовтня 1971 р. на 81-ому році життя. Покійний народився 1892 р. в селі Ґермаківка, Західня Україна, і став членом УНСоюзу в 1942 році. Залишив у смутку дружину Анну, дочок Олену й Дарію, сина Петра, восмеро внуків, ближчу і дальшу родину в Америці і в Україні. Похорон відбувся 5-го жовтня 1971 р. на цвинтарі Ґрінвуд в Брукліні, Н.Й.
Вічна Йому Пам'ять!
Марія Демидчук

ІВАН ДУСАНІВСЬКИЙ, довголітній член Т-ва „Свобода", Відділ 194 в Ню Йорку, Н.Й., помер 2-го жовтня 1971 р. на 74-му році життя. Покійний народився 1897 р. в Денисові, пов. Тернопіль, Україна, і став членом УНСоюзу в 1943 році. Залишив у смутку дружину Марію, сина Ярослава та двох внуків. Похорон відбувся 5 жовтня 1971 р. на цвинтарі св. Раймонда в Бронксі, Н.Й.
Вічна Йому Пам'ять!
Е. Манацький, секр.

ПАРАНЬКА КРІЛЬ, довголітня членка Т-ва „Просвіта", Відділ 16 в Спріңг Веллі, Н.Й., померла 3-го жовтня 1971 р. на 79-ому році життя. Покійна народилася 1892 р. в Серопільцях, пов. Камінка Струмилова в Україні, і стала членкою УНСоюзу в 1918 році. Покійна залишила у смутку доньки Марію й Анну, п'ятеро внуків і п'ятеро правнуків. Похорон відбувся 5-го жовтня 1971 р. на цвинтарі св. Антонія в Нанует, Н.Й.
Вічна Їй Пам'ять!
Управа

ІЗИДОРА КОШАК, членка 423-го Відділу УНС в Чикаґо, Ілл., померла 8-го жовтня 1971 р. на 74-ому році життя. Покійна народилася 1898 р. в Микуличині, Україна, і стала членкою УНСоюзу в 1962 році. Залишила у смутку дочку Володимиру, зятя Михайла і внучку Христину. Похорон відбувся 11-го жовтня 1971 р. на цвинтарі св. о. Миколая в Чикаґо, Ілл.
Вічна Їй Пам'ять!
Управа

ІЛЬКО ШИПКА довголітній член Б-тва св. о. Миколая, Відділ 99 в Вилкс-Бері, Па., помер 8-го жовтня 1971 р. на 56-ому році життя. Покійний народився 1915 р. в Вилкс-Бері, Па., і став членом УНСоюзу в 1944 році. Залишив у смутку дружину Анну, сестру Катерину, пів-сестру Марію та пів-брата Симеона. Похорон відбувся 12 жовтня 1971 р. на цвинтарі св. Марії в Редінґ, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Управа

МИХАЙЛО ГОЛІ, довголітній член Б-тва св. Арх. Михаїла, Відділ 201 в Колдейл, Па. помер 8-го жовтня 1971 р. на 62-ому році життя. Покійний народився 29 листопада 1908 р., і став членом УНСоюзу в 1936 році. Залишив у смутку сестер Олену, Марту і Марію. Похорон відбувся 11 жовтня 1971 р. на цвинтарі св. Івана в Самит Гилл, Па.
Роман Тенетило, секр.

ОСИП ГИДЗ, довголітній член Т-ва св. Михаїла в Картерет, Н.Дж., помер 12 жовтня 1971 року на 49-ому році життя. Покійний народився 1922 року в селі Загір'я, пов. Рудки в Західній Україні, і став членом УНСоюзу в 1949 році. Залишив у смутку дружину Юлію, дочку Марію, брата Юрія та сестри Анну й Катерину. Похорон відбувся 15-го жовтня 1971 р. на цвинтарі св. Ґертруди в Кольонія, Н. Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
Степан Матлаґа, секр.

МАРІЯ УБОГА, довголітня членка Б-тва св. Ів. Хрестителя, Відділ 292 в Дітройті, Миш., померла 11-го жовтня 1971 р. на 76-ому році життя. Покійна народилася 1895 р. в Україні, і стала членкою УНСоюзу в 1921 році. Залишила в смутку сина Мирослава і дочку Евгенію. Похорон відбувся 14-го жовтня 1971 р. на цвинтарі Голи Сепалкер в Савтфілд, Миш.
Вічна Їй Пам'ять!
П. Федик, секр.

МИКОЛА ВОЛОШАНСЬКИЙ, довголітній член Т-ва ім. Д. Вітовського, Відділ 375 у Філядельфії, Па., помер 11-го жовтня 1971 р. на 75-ому році життя. Покійний народився 1896 р. в селі Ступниця, пов. Самбір, Західня Україна, і став членом УНСоюзу в 1934 році. Залишив у смутку дочок Дороті й Джені та внуків. Похорон відбувся 13-го жовтня 1971 р. на цвинтарі Овкленд у Філядельфії, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Петро Тарнавський, секр.

СОФІЯ з ЛІСЬКЕВИЧІВ НАКОНЕЧНА, довголітня членка Відділу 472, Пластового, в Чикаґо, Ілл., померла 8-го жовтня 1971 р. на 52-ому році життя. Покійна народилася 1919 року в Яворові, Україна, і стала членом УНСоюзу в 1949 році. Залишила у смутку мужа Богдана, синів Нестора, Мирона і Євгена, маму, батька Дмитра в Україні та брата Тараса з родиною. Похорон відбувся 11 жовтня 1971 р. на цвинтарі св. о. Николая в Чикаґо, Ілл.
Вічна Їй Пам'ять!
Стефанія Кочій, секр.

ІВАН СИДОРКО, довголітній член Т-ва „Запорозька Січ", Відділ 325 в Брукліні, Н.Й., помер 19 липня 1971 р. на 56-ому році життя. Покійний народився 9 червня 1915 року в Брукліні, Н.Й., і став членом УНСоюзу в 1942 році. Залишив у смутку дочки Дороті і Христину та брата Володимира. Похорон відбувся 22-го липня 1971 року на цвинтарі св. Івана в Мидл Виледж, Н.Й.
Вічна Йому Пам'ять!
Василь Цюпа, секр.

СТЕФАН БИЧ, член Б-тва св. о. Николая, Відділ 106 в Чикаґо, Ілл., помер 9-го жовтня 1971 р. на 49-ому році життя. Покійний народився в 1922 р. в Україні, і став членом УНСоюзу в 1971 р. Залишив у смутку дружину Анну й дітей. Похорон відбувся 11-го жовтня 1971 р. на цвинтарі св. о. Николая в Чикаґо, Ілл.
Вічна Йому Пам'ять!
Управа

ПАВЛИНА ҐАДЗЕВИЧ, довголітня членка Б-тва св. Ів. Хрестителя, Відділ 277 в Гартфорді, Конн., померла 9-го жовтня 1971 р. на 80-ому році життя. Покійна народилася 1891 р. в Стрию, Західня Україна, і стала членкою УНСоюзу в 1950 році. Залишила у смутку синів Зенона й Богдана та дочок Ольгу й Софію. Похорон відбувся 12-го жовтня 1971 р. на українському цвинтарі в Ґластонбері, Конн.
Вічна Їй Пам'ять!
Е. Гомотюк, секр.

ГРИГОРІЙ ПАВЛИК, довголітній член Т-ва „Українська Січ", Відділ 170 в Джерзі Ситі, Н.Дж., помер 11-го жовтня, 1971 р. на 84-ому році життя. Покійний народився 1877 року в селі Вуців, пов. Перемишль, Україна, і став членом УНСоюзу в 1915 р. Залишив у смутку синів Володимира й Івана, дочок Марію, Анну, Ольгу й Олену, брата Джеймса, одинадцятеро внуків та четверо правнуків, як теж ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 15-го жовтня 1971 р. на цвинтарі Голи Нейм (св. Імени) в Джерзі Ситі, Н.Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
Управа Відділу

ІВАН ДУМИЧ, довголітній член Б-тва св. Стефана, Відділ 221 в Чикаґо, Ілл., згинув трагічно 16-го жовтня 1971 р. на 22-ому році життя. Покійний два місяці тому повернувся з В'єтнаму, де служив в Американській Армії. Він народився 1949 року в Чикаґо, Ілл., і від того ж року був членом УНСоюзу. Залишив у смутку батьків Миколу й Анну, брата Михайла і сестер Розалію та Катерину. Похорон відбувся 18 жовтня 1971 р. на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Ілл.
Вічна Йому Пам'ять!
Т. Шпікула, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

П'ЯТНИЦЯ, 19 ЛИСТОПАДА 1971 р.

АСТОРІЯ, Н. Й. Збори Б-ва св. о. Миколая 5 Відд. о год. 7-ій веч. в церковній залі при 31-09, 31-ша Аве. Проситься членство прибути і вирівняти вкладки. Місячні збори відбуватимуться в третю п'ятницю кожного місяця. — М. Хомаґчук, секр.

СУБОТА, 20 ЛИСТОПАДА 1971 р.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Звичайні місячні збори Б?ва св. Юрія 239 Відд. від год. 3:30-4:30 по пол. в домі Укр.-Амер. Горожан, 847 N. Franklin St. — Д-р В. Галан, гол., М. Ковальчук, секр.

НЕДІЛЯ, 21 ЛИСТОПАДА 1971 р.

ДІТРОЙТ, Міш. Місячні збори Б-ва св. о. Миколая — 175 Відд. о год. 1:30 по пол. в УНДомі при вул. Мартін. Проситься чл. прибути і вирівняти вкладки. — Управа.

БЕТЛЕГЕМ, Па. Місячні збори Б-ва св. Димитрія — 288 Відд. о год. 12:30 по пол. в Укр.-Амер. Гор. Клюбі, 817 Лінн Аве. Проситься вирівняти вкладки. — А. Данилюк, предс., В. Заґводський, кас., Д. Мушастий, секр.

КАРТЕРЕД, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запор. Січ — 342 Відд., о год. 1:30 по пол. в клясі ч. 2 при церкві св. Димитрія. — Секретар.

ПАССЕЙК, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Т. Шевченка — 42 Відд. о год. 2-ій по пол. в УНДомі, 237 Говп Авеню. Проситься взяти чисельну участь. — В. Марущак, рекорд. секр.

БРИДЖПОРТ, Конн. Збори Т-ва Укр. Січ — 59 Відд. о год. 2-ій по пол. в УНДомі, 500 Галлет вул. Проситься чл. прибути на збори і вирівняти вкладки. — Управа.

ПАТЕРСОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Т. Шевченка — 64 Відд. о год. 2-ій по пол. у Вінярського, 482 Мейн вулиця. Проситься чл. прибути і вирівняти вкладки. — Ів. Вурний, секр.

ПОВІДОМЛЕННЯ
АДМІНІСТРАЦІЇ „СВОБОДИ"

З уваги на закінчення біжучого року, Адміністрація просить всі Товариства чи поодинокі особи, що довгують за оголошення, вирівняти їх конечно найдалі

до 15-го грудня 1971 року.

ПОВІДОМЛЕННЯ
Адміністрації „Свободи"

ПОВІДОМЛЯЄМО ВСІ ОРГАНІЗАЦІЇ І ПООДИНОКІ ОСОБИ,

що Адміністрація не буде поміщувати жадних оголошень

ЯКЩО ПОПЕРЕДНІ РАХУНКИ НЕ БУДУТЬ ВИРІВНЯНІ

Окремих листів в тій справі не будеться відписувати.

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ В ЩОДЕННИКУ „СВОБОДА"

1 ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ за культурні імпрези (академії, посмертні згадки, розшуки, подяки)	$2.00
1 ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ за приватні концерти, бизнесові оголошення (забави, фестини, пікніки, бенкети, банки, продаж домів і т. д.)	$3.00
1 ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ ЗА ПОЛІТИЧНІ ОГОЛОШЕННЯ (виборчі кампанії)	$4.00
ОГОЛОШЕННЯ ЧЕРЕЗ 8 ШПАЛЬТ (ціла сторінка) по … за інч за кожного рода оголошення	$3.00
ВИГОТОВЛЕННЯ КЛІШЕ на одну шпальту	$4.75
ВИГОТОВЛЕННЯ КЛІШЕ на дві шпальти	$6.50

ОГОЛОШЕННЯ НА ЧЕРГОВЕ ЧИСЛО (2 ДНІ ПЕРЕД ПОЯВОЮ) ПРИЙМАЄТЬСЯ ТІЛЬКИ ДО 12-ої ГОДИНИ ДНЯ.

ПОВІДОМЛЯЄТЬСЯ всі організації, установи і поодинокі особи, які довгують за оголошення, що адміністрація буде змушена відкинути чергове оголошення, доки не будуть вирівняні попередні рахунки.

ТАРЗАН, Ч. 6658. Пілот Джім відчиняє сталевий сейф

Я не знаю, Тарзане, хто привіз літаком сюди цей сейф, але відколи я пішов на працю до Братів Омарів, вони посилали мене сюди п'ять разів — із золотом!

Торговець, який тут таборував, підписував посвідку за золото за кожним разом, після чого давав мені запечатаний мішок, щоб завезти його назад до торговельної станиці.

За останнім приїздом я відкрив, як відчинити той мішок, подивився, що в ньому і знову запечатав його — без пошкодження печатки. Я злякався, побачивши той товар!

Уже появився друком і продається

ДРУГИЙ ТОМ

Англомовної Енциклопедії Українознавства

Від Видавництва Торонтонського Університету одержано вже

ДРУГИЙ ТОМ
АНГЛОМОВНОЇ ЕНЦИКЛОПЕДІЇ УКРАЇНОЗНАВСТВА

приготованої Науковим Товариством ім. Шевченка під головною редакцією проф. Володимира Кубійовича та видаваної англійською мовою старанням і коштом Українського Народного Союзу.

Другий том цієї монументальної книги знання про Україну включає розділи:

1. Право
2. Церква
3. Наука
4. Освіта і школи
5. Бібліотеки, архіви, музеї
6. Книгодрукування і преса
7. Мистецтво
8. Музика і хореографія
9. Театр і кіно
10. Народне господарство
11. Народне здоров'я
12. Збройні сили
13. Українці в діяспорі

Крім цих розділів, другий том, як і перший, включає нову передмову проф. Ернеста Сіммонса, вступне слово, вияснення траслітерації і скорочень та основний індекс. Всі матеріяли, включно з бібліографією, доведені до останнього часу. Книга має коло 1,500 сторінок друку, 726 ілюстрацій, 8 кольорових і 22 чорнобілих ілюстраційних таблиць та 6 великих, в повних кольорах, складаних мап України: фізичної, адміністраційної, етнографічних, ґрунтів та ін.

ЦІНА ДРУГОГО ТОМУ ВИНОСИТЬ $60.00

Рівночасно подається до відома, що перший наклад ПЕРШОГО ТОМУ ЕНЦИКЛОПЕДІЇ (Розділи: Загальні інформації, Фізична географія і природа, Людність, Етнографія, Українська мова, Історія України, Українська культура і Українська література) ВИЧЕРПАНИЙ, але уже появився ДРУГИЙ НАКЛАД. З уваги на величезні кошти друку, ціна ПЕРШОГО ТОМУ встановлена тепер на $45.00.

ДЛЯ ТИХ, ЩО ЗАМОВЛЯЮТЬ ОБИДВА ТОМИ РАЗОМ, ЦІНА ВИНОСИТЬ $94.50

Замовляти можна в Головній Канцелярії УНСоюзу, виповнивши та переславши поданий внизу формуляр, разом з чеком чи поштовим переказом на відповідну суму.

To: UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.
81-83 Grand Street, Jersey City, N.J. 07303, U.S.A.

I hereby order Ukraine: A Concise Encyclopaedia
[ ] Volume II — $60.00
[ ] Volumes I & II — $94.50
Enclosed is (a check, money order) in the amount $ ....
Please send the book (s) to the following address:

USE .... Name ....
THIS .... No. .... Street ....
COUPON! .... City .... State .... Zip Code

NOW ON SALE

VOLUME II

Ukraine: A Concise Encyclopaedia

SHIPMENT OF
SECOND VOLUME
of
UKRAINE: A CONCISE ENCYCLOPAEDIA
received from Toronto University Press

The volume, prepared by the Shevchenko Scientific Society under the editorship of Prof. Volodymyr Kubijovych, is sponsored by the Ukrainian National Association.

The second volume of this truly monumental work on Ukraine contains the following:

1. Law;
2. The Ukrainian Church;
3. Scholarship;
4. Education and Schools;
5. Libraries, Archives, and Museums;
6. Book Printing, Publishing and the Press;
7. The Arts;
8. Music and Choreography;
9. Theater and Cinema;
10. National Economy;
11. Health and Medical Services and Physical Culture;
12. The Armed Forces;
13. Ukrainians Abroad

The second volume, like the first one, includes a new foreword by Prof. Ernest J. Simmons, an introduction, explanatory remarks on the system of transliteration and abbreviations used, and an exhaustive index. All material, including extensive bibliographies, has been brought up to date. The volume has approximately 1,500 pages of text, 726 illustrations, 8 color and 22 black-and-white plates, and six large maps of Ukraine.

THE PRICE OF THE SECOND VOLUME IS $60.00.

The first edition of Volume I of the encyclopaedia (which includes: General Information, Physical Geography and Natural History, Population, Ethnography, Ukrainian Language, History of Ukraine, Ukrainian Culture, and Ukrainian Literature) IS SOLD OUT. The SECOND EDITION has already appeared. Because of the high costs of printing, the price of Volume I is $45.00.

YOU CAN OBTAIN BOTH VOLUMES FOR ONLY $94.50

Fill out the order blank on the left and mail it with your check or money order to:

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION
81-83 Grand Street
JERSEY CITY, N.J. 07303